

Reformace

Leden 2017

Ročník 6, číslo 53

Důležitost Bible

Nikdy, nikdy zanedbávejte Boží slovo, které obohatí vaše srdce nařízením i porozuměním. Vaše řeč, které vychází z vašich úst, potom bude jako vaše srdce: bohatá, chutná a duchovně zapálená. Naplňte svá srdce bohatou, štědrú láskou a proud, který poplyne z vašich rukou, bude právě tak bohatý a štědrý jako vaše srdce. Křesťané, pojdte do nádherných a bohatých dolů, volejte k Duchu svatému, aby učinil vaše srdce bohaté spasením. Váš život i vaše mluva potom budou požehnáním pro všechny kolem vás a kdykoliv vás uvidí, vaše tvář bude jako tvář Božího anděla.

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

OBSAH

Hospodinův hlas (Ž 29,1-11).....	3
Boží nadvláda	20
Křesťan není poskvrněný, ale obnovuje se (Tt 1,15)	26
Spasení zaručeno! (Žd 7,20-28).....	31
Pozor na zkratky (Gn 16,1-16).....	45
Účinky zdravého učení	63
Nežijte pro komplimenty od svého muže	86

HOSPODINŮV HLAS (Ž 29,1-11)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Pokoj vám a milost, milovaní v Kristu. Scházíme se v tomto prvním dni nového roku, abychom společně uctívali našeho Boha. Dělali jsme to v písních i v modlitbě, dělali jsme to skrze čtení Božího slova, budeme dále uctívat Boha při Památce Páně a ve společných modlitbách, ale nyní otevíráme Písmo a chceme Boha uctívat skrze výklad Písma. Půjdeme teď společně do Žalmu 29 a ukážeme si z něj tři důvody, proč bychom měli my – a spolu s námi celý svět – uctívat Boha. Je to proto, že Bůh je 1. Bohem slávy, 2. Bůh je mocný, 3. Bůh vládne. Budeme číst Žalm 29.

Podle záznamů z řeckého překladu Starého zákona máme před sebou žalm, který patří mezi takzvané nastolovací žalmy. Je to žalm, který se četl nebo zpíval v okamžiku, kdy byl na trůn uváděn král. Je to žalm, který se používal při novoroční slavnosti, tady na nový rok. Takže jsme dneska na tom nejlepším místě v Písmu... Ale nebojte, veškeré Písmo je vdechnuté Božím Duchem (2Tm 3,16), takže ať otočíme v Bibli kamkoliv, budeme na místě, kde mluví Bůh, kde slyšíme Boží hlas. Dnes je nový rok, a já bych chtěl, abychom si z Žalmu 29 připomněli, jak velký je náš Bůh. Máme před sebou žalm, který stojí za to naučit se zpaměti a často si ho připomínat a opakovat, protože mluví o Boží slávě, o Boží moci, mluví

o tom, jak mocné je Boží slovo, co se děje, když Bůh mluví, a ukazuje také na nepohnutelnost Boží vlády.

První otázka, kterou bychom si měli položit, když se díváme na tento žalm, je, komu je určen? Překlady, které vesměs používáme, jednotně překládají slova prvního verše „synové Boží“, zatímco kralický překlad mluví o „velikomocných“ a Pavlík překládá „synové mocných“. Doslova je tam „bene elim“ – synové boží, nebo ještě lépe synové bohů. Tvar ‚elim‘ je v Písmu jenom na dvou dalších místech – v Jobovi 41,17, kde čteme, že když povstane livjatan, bohové se leknou a potom v Danielovi 11,36 se mluví o tom, že Bůh, hebrejsky ‚El‘, je Bohem bohů, ‚El elim‘, přičemž to slovo ‚elim‘ (bohové, boží) stojí v protikladu k Bohu Hospodinu. Takže když zde čteme o synech božích, nemluví se o svatých, není to ani o nebeských bytostech, ani o křesťanech, ale mluví se o ‚synech bohů‘. Tak byli obvykle ve starověku označováni synové mocných, králové nebo nejrůznější vládci.

Kromě těchto jazykových důvodů jsou další důvody, proč se přiklonit k tomuto významu textu. Tyto bytosti se mají klanět Hospodinu v nádheře svatyně (v. 2), dále se mluví o jeho chrámu (v. 9) – což odkazuje na celou zemi než na chrám v Jeruzalémě (zvláště pokud je autorem skutečně David, jak říká nadpis žalmu) a nakonec závěr žalmu mluví o Boží vládě nad Božím lidem – všechno v tom žalmu je směřováno k zemi, k lidem a v tomto kontextu nedává velký smysl, aby se nebeské bytosti klaněly Hospodinu. Daleko větší smysl dává, že David volá celé

stvoření – ať už krále a vládce, které si podrobil nebo všecken lid obecně – k tomu, aby se klaněli Hospodinu, aby samotnému Bohu přiznali sílu a slávu.

- *Lidské čeledi, přiznejte Hospodinu, přiznejte Hospodinu slávu a moc, přiznejte Hospodinu slávu jeho jména! Přineste dar, vstupte do nádvoří jeho, v nádheře svatyně se klaňte Hospodinu! Svíjej se před ním, celá země! (Ž 96,7-9)*

Všichni lidé, celé stvoření a zvláště vy, kteří máte v rukou moc, vy, kdo se považujete za syny bohů, vy, kdo jste povýšeni nad ostatní lidi, přiznejte Hospodinu slávu a sílu, pokořte se před Bohem, čiňte pokání a vyvyšujte Hospodina, který kraluje nad celým stvořením. Je tu výzva evangelia, která určená všem lidem široko daleko až na sám konec země. Je to výzva všem lidem, aby opustili uctívání marných věcí, aby opustili svou zahleděnost do sebe a na stvoření kolem nás, a aby vzdali chválu, přiznali slávu tomu jedinému, kterému náleží – velkému králi Hospodinu.

Tato výzva je i pro nás, protože i my potřebujeme být znovu přemoženi velikostí a slávou našeho Boha. I my znovu potřebujeme žasnout nad tím, jak velký a mocný je náš Bůh. Vstupujeme do nového roku, a nevíme, co máme očekávat. Vidíme velkou míru zkaženosti ve společnosti, jsme konfrontováni teroristickými útoky, které se stále více přibližují k hranicím naší země – a mezi oběťmi toho posledního z Berlína byla i jedna Češka. Stále se zvyšuje kontrola státu nad tím, co děláme, jak to děláme, co si myslíme a co si máme myslet, pomalu se obnovuje cenzura, zvyšuje se tlak, který je ve jménu humanismu namířen proti

konzervativnímu biblickému křesťanství. A právě v takové době potřebujeme slyšet slova Žalmu 29, potřebujeme si připomínat, jak velkého Boha máme, potřebujeme si více uvědomovat, koho uctíváme. Když byl Jonáš třetí den v útrokách veliké ryby, když ho Bůh sám přitlačil na její žaludeční stěnu, činil pokání a vyznal:

- *U Hospodina je spása! (Jon 2,10)*

Nikdo není jako náš Bůh! Ke komu bychom šli? Jenom Bůh má slova života, jenom Kristus je tou cestou, pravdou i životem, jenom jemu patří všechna sláva i čest. Proto pojďme do našeho textu a přiznejme Hospodinu slávu a sílu.

I. Boží sláva (v. 1-2)

- *Přiznejte Hospodinu, synové Boží, přiznejte Hospodinu slávu a sílu. Přiznejte Hospodinu slávu jeho jména, v nádheře svatyně klanějte se Hospodinu. (Ž 29,1-2)*

Třikrát ve dvou verších opakuje David výzvu – přiznejte, vzdejte nebo dejte. Mohli bychom také říci „uznejte“ a „přiřkněte“. Přiznejte Hospodinu slávu! Je to tady zdůrazněno jako něco naléhavého, něco naprosto nutného. Ukazuje to na špatný postoj v srdcích lidí, kteří chtějí všechnu slávu pro sebe. Což je mimochodem podstata hříchu – chceme být jako Bůh – a to není jenom o rozhodování o vlastním životě, ale to je také, a možná dokonce na prvním místě, o slávě. Od Pádu v zahradě Edenu je to člověk, který chce vždycky být na prvním místě, je to člověk, který chce být vyvyšován, uznáván a uctíván. Tohle je náš hlavní

problém, moji milí, to je problém hříchu, problém neznovuzrozeného srdce, které dychtí po slávě, která mu nenáleží. Lidé si zamilovali lidskou slávu více než slávu Boží (J 12,43) a proto nechtěli – a proto také stále nechtějí – přijít ke Kristu, nechtějí se přiznat ke Kristu, nechtějí přiznat Hospodinu slávu a sílu. Je mnoho jiných věcí, které jsou mnohem důležitější než Bůh – a důvod je jediný – všechny ty věci přinesou slávu jim samotným, a ne Bohu. Je to důvod, proč Ježíš řekl Židům:

- *Jak byste mohli uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale slávu od samého Boha nehledáte! (J 5,44)*

Proto David vyzývá knížata tohoto věku a spolu s nimi také nás všechny, abychom přiznali Hospodinu slávu a sílu. Proto na jiném místě říká:

- *Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost! (Ž 115,1)*

To je přiznání slávy Bohu. Ať se děje co se děje, já budu vzdávat chválu Hospodinu – vzpomínáte? To jsou slova proroka Abakuka, který byl šokován prostředky, které Bůh chtěl použít k nápravě svého lidu. Nakonec ale vyznal:

- *I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása. (Ab 3,17-18)*

Přiznejte Hospodinu slávu, přiznejte Hospodinu slávu jeho jména... Vyznejte, že jenom Bůh je hoden slávy, jenom jemu patří všechna sláva.

On je Bůh – je jediný Bůh, je dokonalý, nezávislý, nádherný, je plný sám v sobě, je jedinečný a naprosto ojedinelý – nikdy nebyl a nebude více nikdo jako je Bůh. Proto mu patří všechna sláva. Proto je hoden uctívání a slávy. Proto může říct:

- *Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám. (Iz 42,8)*

Proto učil Ježíš učedníky modlit se – posvěť se jméno tvé. Proto Petr vyznal:

- *V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. (Sk 4,12)*

Milovaní svatí, přiznejte Hospodinu slávu jeho jména, v nádheře svatyně klanějte se Hospodinu. Uctívejte Boha, protože jenom on je hoden uctívání. Jenom on je nestvořený, jenom on je nade vším, jenom jemu patří sláva a síla, on je Přesilný Jákobův, on je Bůh silný, jenom u něj je spasení. Byly Vánoce a my jsme si připomínali slova, která řekl anděl Josefovi:

- *... dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů. (Mt 1,21)*

Přiznejte slávu jeho jména. V Žalmu 29 máme stín evangelia. David nemohl znát prorocství Izajáše o tom, jaké bude dáno Mesiáši jméno, přesto mluví o tom jediném jménu, ve kterém je spasení, o jménu Ježíš. Mluví o jménu, před kterým každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí poklekne, mluví o tom, o němž jednoho dne každý jazyk ke slávě Boha

Otce vyzná, že Ježíš Kristus je Pán (Fp 2,9-11). David volá každého člověka k tomu, aby se pokořil před Bohem, aby mu vzdal chválu a přiznal slávu jeho jménu.

David volá lidi k tomu, aby se klaněli Hospodinu. Podle ekumenického překladu (a ČSP) se jedná o svatyni, studijní překlad dokonce připojuje poznámku, že se mohlo jednat i svaté roucho, v němž sloužili kněží ve stánku, ale to dává ještě menší smysl než svatyně. V originálním textu je krása svatosti (B21), svatá nádhera (Pavlík), ozdoba svatosti (KRAL). A to je skutečně to, co dává smysl – když David volá lidi k tomu, aby se klaněli Hospodinu, není možné to udělat jinak, než ve svatosti srdce. Nic nesvatého nemůže přijít před Boží tvář. Bůh nemůže potěšen ničím nečistým, nesvatým, ale ve svatosti má zalíbení, protože je svatý. Proto jsme neustále vyzýváni k tomu, abychom byli svatí, jako je Bůh svatý (1Pt 1,15-16).

- *Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána. (Žd 12,14)*

Bůh nemůže přijmout nesvaté uctívání. Nikdo, kdo není svatý, nemůže se v pravdě klanět Bohu. A cesta ke svatosti byla vždycky stejná – milostí skrze víru v Ježíše Krista. V době Davida to byl Kristus zaslíbený – jednoduše Bůh spasitel, v době nové smlouvy je to Kristus zjevený. A Písmo nás vede mnohem dál, než kam byl David schopen jenom dohlédnout.:

- *... byli jste vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde je úhelným kamenem sám Kristus Ježíš, v němž se celá stavba spojuje dohromady a roste ve svatou svatyni v Pánu; v něm jste i vy všichni spolu budováni v Boží příbytek v Duchu. (Ef 2,20-22 ČSP)*

Kristova církev je svatyně svatých, svaté město sestupující od Boha, nejsvatější místo, kde uprostřed svého lidu přebývá Bůh sám. To je místo dokonalého a trvalého uctívání, protože každý jednotlivý křesťan přináší bez přestání sám sebe jako oběť živou svatou a Bohu milou – to je věčné klanění se, uctívání v Duchu a v pravdě. Proto přiznejte Hospodinu slávu a sílu, přiznejte Hospodinu slávu jeho jména, v nádheře svatosti klanějte se Hospodinu! U Hospodina je spása, on jediný je mocen zachránit. A o jeho veliké moci mluví další část našeho textu:

II. Boží moc (v. 3-9)

- *Hospodinův hlas burácí nad vodami, zahřímá Bůh slávy, Hospodin nad mocným vodstvem. Hospodinův hlas je plný moci, Hospodinův hlas je plný důstojnosti. (Ž 29,3-4)*

Když Bůh mluví, země se chvěje. David mluví o bouři, která zuří nad vodami. Vzpomeňte si na tu bouři na Galilejském jezeře, kdy Ježíš spal na zádi lodi, zatímco se topila ve vlnách. Učedníci – a někteří z nich byli zkušenými námořníky, byli vystrašení, báli, protože živly – moře i vítr – byly rozrušené a loď se potápěla. A co se stalo? Zazněl Hospodinův hlas plný moci a důstojnosti – Ježíš poručil bouři i moři, moře zmlklo, bouře se

utišila a nastalo veliké ticho (Mt 8,26). Bůh promluvil a učedníci byli naplnění bázní.

Vzpomeňte si na Izrael shromážděný pod horou Sinaj, kdy oblak zahalil horu, blýskalo se, ozýval se pronikavý zvuk polnice, hora se chvěla a Bůh začal mluvit k Izraeli.

- *Všechn lid pozoroval hřmění a blýskání, zvuk polnice a kouřící se horu. Lid to pozoroval, chvěl se a zůstal stát opodál. Řekli Mojžíšovi: „Mluv s námi ty a budeme poslouchat. Bůh ať s námi nemluví, abychom nezemřeli.“ (Ex 20,18-19)*

To je Hospodinův hlas plný moci a důstojnosti. Ale David mluví ještě o jiném hlasu, mluví o tom, že Bůh promlouvá přes bouři a vlnobití. Boží hlas je mocnější a silnější než nejsilnější bouře, než nejstrašlivější uragán. Hospodinův je plný moci. Bůh promluvil a stalo se. Řekl budiž světlo, a bylo světlo. Genesis 1 je jasným dokladem Boží moci, Božího hlasu, Božího slova – Bůh řekl slovo, promluvil a stalo se. To je Boží moc. David dobře rozumí tomu, že Bůh svým slovem udržuje všechno při životě. Vidí Boží slovo, slyší Boží hlas v celém stvoření kolem sebe.

- *Hospodinův hlas poráží cedry, Hospodin poráží cedry libanónské. Nutí poskakovat Libanón jak býčka, Sirjón jako mládě jednorožce. Hospodinův hlas křeše plameny ohně. Hospodinův hlas nutí poušť svíjet se v křeči, Hospodin nutí svíjet se v křeči poušť Kádeš. Hospodinův hlas nutí laně k porodu, sloupává z lesních stromů kůru... (Ž 29,5-9)*

Kam se David podívá, vidí, jak Bůh mluví. Vidí moc a sílu Boží. A proto říká, abychom se poklonili před Bohem, abychom přiznali Hospodinu slávu a sílu. David jasně chápal to, co dnes tolik lidí, kteří se považují za křesťany, nechápe a možná ani chápat nechce – že Bůh se dává skrze své stvoření, nikoliv skrze evoluční procesy. Je to Bůh, kdo nutí poušť svíjet se v křeči – není to jenom zemětřesení, protože se někde pohnuly zemské desky, ale je to Bůh, který tímto způsobem promlouvá ke svému stvoření. Je to Bůh, kdo nutí laně k porodu – není to „matka příroda“, ale Bůh sám, a kdyby Bůh sám nedal pokyn k porodu u každé jednotlivé laně na celém světě, žádný kolouch by se nikdy nenarodil. To je Boží řeč, to je Boží hlas, který je plný moci a který je plný důstojnosti. V Žalmu 19 David mluví právě o tomto hlase:

- *Není to řeč lidská, nejsou to slova, takový hlas od nich nelze slyšet. (Ž 19,4)*

Přesto je to řeč naprosto srozumitelná a jasná. Je tak srozumitelná, že kdekoliv na celém světě se lidé rozhlédnou, nemají výmluvu.

- *Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. (Ř 1,20)*

Nebude ani jeden člověk, který by mohl jednoho dne předstoupit před Boha a říct – já jsem nevěděl. Mně ses, Bože, nedal poznat. Boží stvoření vypravuje o Boží slávě, o síle, o Boží moci, o Boží důstojnosti i o Boží vládě. To je dost na to, aby lidé hledali Boha, aby lidé uctívali Boha, aby lidé přiznali Hospodinu sílu a slávu, aby se lidé pokořili před Bohem. Kdo

hledá, nalézá a kdo volá, tomu Bůh odpoví. Bůh mluví a jeho slovo je plné moci.

Kromě Boží řeči, kterou můžeme vidět ve stvoření, je tady ještě jasnější zjevení – nepohyblivá Boží řeč, nepochybné Boží slovo, které je zapsané v Písmu. Je to stejně mocné slovo, protože je to stejně Boží slovo, jako to slovo, které nutí poskakovat Sirjón jako mládě jednorozce. Je to stejný Bůh, který promluvil jedno i druhé slovo – to zjevené v přírodě, i to zjevené v Písmu. V obou případech je to slovo plné moci, ale to zapsané slovo je ještě mocnější, protože to je slovo, které proměňuje lidské životy. Je to slovo, kterým jsme se znovuzrodili (1Pt 1,23, Jk 1,18), tímto slovem rosteme k věčnému životu (1Pt 2,1nn, J 8,31), skrze toto slovo poznáváme pravdu, která nás osvobozuje (J 8,31-32), ti, kdo vzdorují tomuto slovu, jsou odsouzeni tímto slovem (1Pt 2,8; Ř 2,16), podle tohoto slova se pozná, zda milujeme Ježíše Krista (J 14,23-24), toto slovo má v křesťanech přebývat ve veškeré plnosti (Ko 3,16), tímto slovem bojujeme proti ďáblu a duchovním mocnostem (Ef 6,17).

- *Není mé slovo jako oheň, je výrok Hospodinův, jako kladivo tříštící skálu? (Jr 23,29)*

Ano, je to slovo plné moci a důstojnosti. Křesťané, kamkoliv se podíváte, slyšíte Boží hlas – rozhlédnete se kolem, podíváte se do Písma – Bůh pořád mluví, všude můžete slyšet jeho hlas.

- *Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a*

odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat. (Žd 4,12-13)

To je moc Božího slova, milovaní. Toto slovo, Bible, je mocnější než cokoliv jiného na celém světě. Má takovou moc, že proniká až na rozhraní ducha a duše! My nejsme schopni ani pořádně vysvětlit, co je to duch a duše, ale Boží slovo je natolik mocné, že pronikne do nejvnitřnějších útrob vnitřního člověka a vynese na povrch všechno, co je skryté. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jehož hlas slyšíme z Božího slova. To je Boží hlas, který nás volá:

- *Přiznejte Hospodinu, synové Boží, přiznejte Hospodinu slávu a sílu. Přiznejte Hospodinu slávu jeho jména, v nádheře svatyně klanějte se Hospodinu. (Ž 29,1-2)*

Klaňte se Bohu, který je plný síly a slávy, který je mocný. Proto také:

- *... vše v jeho chrámu volá: „Sláva!“ (Ž 29,9)*

Je-li David autorem tohoto žalmu, potom nepochybně mluví o chrámu, jímž je celé stvoření. Ale i kdyby později přidaný nadpis k žalmu nebyl součástí originálního textu a žalm by byl pouze připsán Davidovi, stejně by kontextu celého žalmu dávalo největší smysl rozumět chrámu z devátého verše jako celému stvořenému světu. To je koncept, který nacházíme už v prvních kapitolách knihy Genesis a který dojde svého vyvrcholení na konci věků, kdy bude všechno přetvořeno – bude zde nová země a nové nebe a budou spojené dohromady v jeden celek. A Písmo nám říká, že toto nové stvoření je nevěsta Ježíše Krista, církev, chrám a

svatyně Boží, místo věčného Božího přebývání. Proto také když Jan popisuje nové město Jeruzalém sestupující od Boha, říká:

- *Avšak chrám jsem v něm nespatriil: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek. (Zj 21,22)*

Bůh bude navěky přebývat uprostřed svého lidu a setře jim každou slzu z očí. Už nyní celé stvoření – předobraz toho skutečného chrámu volá: „Sláva!“ Už nyní celé stvoření toužebně vyhlíží, až se zjeví sláva Božích synů (Ř 8,19nn). A že k tomu jednoho dne naprosto nepochybně dojde, dosvědčuje závěr žalmu:

III. Boží vláda (v. 10-11)

- *Hospodin trůnil nad potopou, Hospodin bude trůnit jako král navěky. (Ž 29,10)*

Hospodin kraluje. On je král, on je vládce. Je svrchovaný vládce. David tady připomíná ten největší soud, k němuž došlo od stvoření světa, kdy byl zničen starý svět vodami potopy a z několikamiliardové populace lidí, z nespočetných zástupů suchozemských zvířat a rostlin bylo zachráněno jenom osm lidí a osm párů čistých zvířat a po jednom páru od každého nečistého druhu. A co říká David? Říká, že Hospodin **trůnil** nad potopou, vládl nad těmi rozbouřenými vodami. Byl to jeho hlas, který se ozýval skrze vody potopy, byla to slova strašlivého ničujícího soudu.

Byl to okamžik, kdy se rozlomily zemské desky uprostřed oceánů a vyvalily se proudy magmatu, oblaka páry, vzedmuly se vody a zaplavily celou zemi. To nebyl žádný deštíček, kdy bylo dopoledne vody po

kotníky, odpoledne po kolena a voda pomalu stoupala. Nic takového. Zemské i nebeské propusti se prolomily a se zničující silou smetly všechno živé z povrchu země. Někdy si možná představujeme potopu jako poklidnou plavbu na zámořské jachtě, kde se Noe na horní palubě opaloval. Ale nic není vzdálenějšího pravdě. Kniha Genesis nám říká, že vody potopy zaplavovaly zemi 40 dní, až naplnily celou zemi a teprve po sto padesáti dnech Bůh:

- *Způsobil, že nad zemí zavanul vítr, a vody se uklidnily. (Gn 8,1)*

To byla bouře, která trvala pět měsíců! A byl to Hospodinův hlas, hlas Božího hněvu, který burácel nad vodami. Bůh kraloval nad potopou. Bůh se dává poznat jako svrchovaný vládce, jako soudce vší země. Což je důvod, proč David s jistotou tvrdí, že Hospodin nejenom kraluje, ale bude vládnout jako král navěky. Bůh vládne – nikoliv pasivně, ale aktivně, jak jsme to viděli v předchozích verších, kde je popsán Hospodinův hlas, jeho aktivní dílo ve stvoření. I nyní aktivně vládne. On je ten, kdo dosazuje a sesazuje vládce. On je ten, kdo určuje počet hvězd. On je ten, kdo hýbe lidským srdcem. Proto mu máme přiznat slávu a sílu, protože Hospodin kraluje! Vzpomeňte si na slova Pána Ježíše, když se loučil se svými učedníky před svým nanebevstoupením:

- *Ježíš přistoupil a řekl jim: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. (Mt 28,18)*

Potom vyslal své učedníky, aby šli do celého světa a získávali mu učedníky, aby začali na místě, kde jsou a šli dál až na sám konec země,

aby obrácené křtili a vyučovali je, vysvětlovali jim evangelium a vysílali je dále do světa. Takto přišla dobrá zpráva také ke každému z nás. Od úst k ústům, od člověka k člověku. To je způsob, jak se šíří Kristova vláda. A co Kristus dodává?

- *A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28,20)*

Kraluje navěky. Ježíš je tím králem, který vládne, on je tím, o kom mluví David v Žalmu 29. Podívejte se do posledního verše:

- *Hospodin dává svému lidu sílu, Hospodin žehná svůj lid pokojem. (Ž 29,11)*

Vzpomínáte si, co jsme nedávno četli v 1. Timoteovi?

- *Děkuji našemu Pánu, který mi dal sílu, Kristu Ježíši, že mě uznal za spolehlivého a určil ke své službě. (1Tm 1,12)*
- *A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. (Ef 6,20)*

Proto také Pavel vyznává:

- *Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu. (Fp 4,13)*

Hospodin dává svému lidu sílu. Možná se cítíte slabí, možná ztracení, zoufalí, bezradní, možná jste na prahu nového roku znepokojení a hledíte s obavami do budoucnosti. Ano, okolnosti, ve kterých se nacházíme, nejsou příliš nadějně a optimistické. Žijeme v zemi, která se propadá do stále větší temnoty, ekonomicky jsme na tom možná lépe než dříve, ale morálně a duchovně se propadáme stále hlouběji. Ale chci vás povzbudit,

bratři a sestry – není to nic, co by nás mělo překvapovat, protože Písmo říká, že to tak bude:

- *Vězte, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví, domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní, bez lásky, nesmiřitelní, pomlouvající, nevázaní, hrubí, lhostejní k dobrému, zrádní, bezhlaví, nadutí, budou mít raději rozkoš než Boha, budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. (2Tm 3,1-5)*

Budete potkávat hřích na každém kroku. Ale Hospodin dává svému lidu sílu – on nás vyzbrojil evangeliem a učinil z nás svůj příbytek, dal nám Ducha svatého, který s námi bude už navěky. To je moc Boží, která je v nás, kterou můžeme přemáhat hřích, kterou přemáháme tento svět. Duch svatý, který ukazuje na Krista – v něm máme všechno, co potřebujeme. On je naší silou.

On je také náš pokoj (Ef 2,14). V něm máme všechno duchovní požehnání nebeských věcí (Ef 1,3). Co víc bychom si mohli přát? Hospodin dává svému lidu sílu, Hospodin žehná svůj lid pokojem. To je důvod, proč máme Boha chválit, proč ho máme uctívat, klanět se před ním, přiznat mu sílu a slávu.

To je důvod, proč musíme jít k němu a potřebujeme být nalezeni v něm, tedy v Kristu. Jenom tam lidská duše najde sílu, jenom v něm tvoje duše najde pokoj a odpočnutí. Milí přátelé, pojďte ke Kristu! Pohleďte na jeho moc, pohleďte na jeho sílu, slávu a nádheru. On je Pán, on kraluje. Vzdejte mu chválu, přineste mu oběť díků, ať se váš celý život

stane obětí živou a svatou, která je Bohu milá, ve které má Bůh zalíbení. Jenom tak najdete sílu i uprostřed slabosti, jenom tak dojdete pokoje i uprostřed rozbouřených vod života.

- *Přiznejte Hospodinu, synové Boží, přiznejte Hospodinu slávu a sílu. Přiznejte Hospodinu slávu jeho jména, v nádheře svatyně klanějte se Hospodinu. (Ž 29.1-2)*

BOŽÍ NADVLÁDA

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Většina Ho nezná

V jednom svém dopise Erasmovi Luther napsal: „Tvé smýšlení o Bohu je příliš lidské.“ Takový proslulý učenec nesl výtku pravděpodobně nelibě, tím spíše, že přišla od syna horníka. Nicméně si to zcela zasloužil. I my vznášíme stejné obvinění proti velké většině dnešních kazatelů a proti těm, kdo, místo aby zkoumali Písma, líně přijímají jejich učení. Téměř všude se v současnosti objevují nanejvýš hanebné představy o vládě a panování Všemohoucího. Pro bezpočet tisíců, a mezi ně patří i vyznávající křesťané, je Bůh Písma zcela neznámý.

Před dávnými časy Bůh vyčítal odpadlému Izraeli: „Domníval ses, že jsem jako ty“ (Ž 50,21). Takto musí znít i dnes Jeho obvinění vůči odpadlému křesťanstvu. Lidé si představují Nejvyššího jako někoho, kým hýbá spíše sentiment než princip. O Jeho všemohoucnosti mají tak jalovou představu, že podle nich Satan může mařit Jeho plány na všech stranách. Myslí si, že pokud vůbec vymyslel nějaký plán nebo má-li nějaký záměr, potom musí stejně jako ten jejich neustále podléhat změnám. Otevřeně vyznávají, že Jeho moc, ať je sebevětší, musí být

omezena, aby snad nedošlo k napadení nedotknutelné pevnosti lidské svobodné vůle a člověk tím nebyl snížěn na úroveň pouhého stroje. Snižují účinné vykoupení, které zachraňuje každého, pro koho bylo vykonáno, na pouhé opatření k nápravě, jež mohou, pokud mají tu touhu, využít hříchem nemocné duše. Snižují sílu nepřemožitelného díla Ducha svatého na pouhou nabídku evangelia, kterou mohou hříšníci podle svého uvážení buďto přijmout, nebo odmítnout.

Bůh tohoto století se nepodobá Panovníku svatého Písma více, než mihotavé světlo svíčky slávě poledního slunce. Bůh, o němž se káže za každou druhou kazatelnou, o němž se hovoří v obyčejné nedělní škole, jenž je zmiňován ve velké části dnešní literatury a o němž se káže na většině takzvaných biblických konferencí, je výplodem lidské fantazie, výmyslem uplakané sentimentality. Pohané za hranicemi křesťanstva vytvářejí bohy ze dřeva a kamene, zatímco miliony pohanů uvnitř křesťanstva si vyrábějí boha ve svých tělesných myslích. Ve skutečnosti nejsou nikým jiným než ateisty, protože mezi absolutně nadřazeným Bohem a vůbec žádným Bohem není žádná jiná možná alternativa. Bůh, jehož vůli lze vzdorovat, jehož plány lze ohrozit, jehož záměr lze vyšachovat, nemá žádné právo na božství a je daleko od toho, aby si zasloužil být uctíván. Nezaslouží si nic než opovržení.

Král králů a Pán pánů

Nadřazenost pravého a živého Boha lze dobře obhájit z nekonečné vzdálenosti, která odděluje nejmocnější stvoření od Stvořitele. On je

Hrnčíř, oni jsou jen hlínou v Jeho rukou, ze které budou vytvořeny nádoby ke cti, nebo nádoby, jež budou rozbity na kousky (Ž 2,9), podle toho, jak si On přeje. Pokud by se všechny nebeské bytosti a všichni obyvatelé země spojili a otevřeně se proti Němu postavili, nezpůsobilo by mu to žádnou těžkost. Mělo by to menší vliv na Jeho věčný, neatřesitelný trůn, než má sprška vln Středozemního moře na vysoko čnící skály Gibraltar. Tak dětinské a bezmocné je tvorstvo vůči Nejvyššímu. Písmo nám říká, že když se vůdci pohanů spojí s odpadlíky Izraele, aby se vzepřeli Hospodinu a Jeho pomazanému, pak „Ten, jenž trůní v nebesích, se směje“ (Ž 2,4).

Absolutní a všezahrnující Boží nadřazenost je jasně mnohokrát v Písmu potvrzena: „Hospodine, tvá je velikost a bohatýrská síla, skvělost, stálost a velebnost, všechno, co je na nebi a na zemi, je tvé. Hospodine, tvé je království, ty jsi vyvýšen nade vším jako hlava ... ty panuješ nade vším...“ (1 Pa 29,11-12). Všimněte si slova „panuješ“, ne „budeš panovat v tisíciletém království.“ „Hospodine, Bože našich otců, cožpak nejsi ty Bůh na nebi, který vládne nade všemi královstvími pronárodů? Máš v rukou moc a bohatýrskou sílu, nikdo se ti nemůže zpěčovat [dokonce ani sám ďábel]“ (2 Pa 20,6). Před Ním jsou prezidenti a papežové, králové a vládci méně než luční kobylinky.

„Rozhodne-li se k čemu, kdo to zvrátí? Udělá, co se mu zachce“ (Jb 23,13). Milý čtenáři, Bůh Písma není žádný vymyšlený vládce, žádný imaginární panovník, ale králů Král a pánů Pán. „Uznávám, že všechno

můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný“ (Jb 42,2). Nebo jiný překlad: „žádný tvůj záměr nemůže být zmařen.“ Vše, co naplánoval, uvádí ve skutečnost. Vše, co rozhodl, dovádí do dokonalosti. Vše, co slíbil, uskutečňuje. „Náš Bůh je v nebesích a všechno, co chce, koná“ (Ž 115,3). Proč? Protože: „Žádná moudrost, žádná rozumnost, žádný úradek nic nesvedou proti Hospodinu“ (Př 21,30).

Co se mu zlíbí

Boží nadřazenost nad dílem Jeho rukou je v Písmu velice jasně popsána. Neživá hmota, neinteligentní stvoření, všechno plní rozkazy svého Tvůrce. Na Jeho přání se Rudé moře rozdělilo a jeho vody se nahromadily a vytvořily hradby (Ex 14). Země otevřela svůj chřtán a provinilí rebelové sestoupili zaživa do podsvětí (Nu 16). Když nařídil, slunce zůstalo stát (Joz 10). Při jiné příležitosti se vrátilo o deset stupňů na Achazových stupních. Aby ukázal svoji nadřazenost, způsobil, že havrani nosili jídlo Elijášovi (1 Kr 17), že železo plavalo na vodě (2 Kr 6,6), že lvi zkrotli, když k nim byl do jámy uvržen Daniel, že oheň nepálil, když byli tři Hebrejové vhozeni do jeho plamenů. Protože: „Všechno, co Hospodin chce, to činí na nebesích i na zemi, v mořích i ve všech propastných tůních“ (Ž 135,6).

Boží nadřazenost se také projevuje v Jeho dokonalé vládě nad lidskou vůlí. Zamyslete se pečlivě nad 24. veršem 34. kapitoly v Exodu. Třikrát ročně bylo od všech mužů Izraele požadováno, aby opustili své domovy a šli do Jeruzaléma. Žili uprostřed nepřátel, kteří je nenáviděli za to, že si

přivlastnili jejich území. Co potom Kenaancům zabránilo, aby využili nepřítomnosti mužů a zotročili si ženy a děti a vyrabovali jejich obydlí? Pokud by ruka Všemohoucího nebyla i nad vůlí proradných lidí, jak by mohl předem učinit tento slib, že si nikdo nebude žádat jejich území? „Královo srdce je v Hospodinových rukou jako vodní toky; nakloní je, kam se mu zlíbí“ (Př 21,1).

Někdo však může namítnout – copak si v Písmu nečteme stále znovu, jak se lidé proti Bohu bouřili, porušovali Jeho příkázání, nedbali na Jeho varování a pouštěli Jeho napomenutí jedním uchem dovnitř a druhým ven? Ano, jistě si o tom čteme. Ruší se tím tedy vše, co jsme řekli? Pokud ano, tak si Bible jasně odporuje. Tak to však není. To, na co oponent naráží, je jednoduše podlost lidí vůči vyhlášenému Božímu slovu. Už jsme zmínili, jaký záměr Bůh určil sám v Sobě. Pravidla způsobu života, která nám dal, abychom podle nich žili, nikdo z nás dokonale nesplnil. Jeho vlastní věčné úradky se vyplňují do nejmenšího detailu.

Absolutní a všezahrnující Boží nadřazenost je potvrzena i v Novém zákoně. Je nám řečeno, že Bůh „... všechno působí rozhodnutím své vůle“ (Ef 1,11) – řecké slovo „působí“ znamená „pracuje účinně.“ Proto čteme: „Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všecko! Jemu buď sláva na věky. Amen“ (Ř 11,36). Lidé se mohou chlubit, že jsou svobodní jedinci se svou vlastní vůlí a mají svobodu dělat, co se jim zachce. Písmo ale všem, kdo se chlubí, říká: „Dnes nebo zítra půjdeme do toho a toho města, zůstaneme

tam rok, budeme obchodovat a vydělávat... Raději byste měli říkat: „Bude-li Pán chtít...“ (Jk 4,13.15).

Zde si tedy může srdce s jistotou odpočinout. Naše životy nejsou ani výsledkem slepého osudu ani výsledkem vrtkavé náhody. Každý detail byl ustanoven od věčnosti a je nyní řízen žijícím, panujícím Bohem. Nikdo se bez Jeho svolení nedotkne ani vlasu na naší hlavě. „Člověk uvažuje v srdci o své cestě, ale jeho kroky řídí Hospodin“ (Př 16,9). Jaké ujištění, jakou sílu, jakou útěchu by toto mělo vyvolat u opravdového křesťana! „...moje budoucnost je ve tvých rukou.“ (Ž 31,16). Tak tedy, má duše: „Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj“ (Ž 37,7).

Z knihy Střípky poznání Boha. Použito se svolením.

KŘEŠŤAN NENÍ POSKVRNĚNÝ, ALE OBNOVUJE SE (Tt 1,15)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

- *Ale poskvrněným a nevěřícím nic není čisté. (Tt 1,15)*

V našem textu je kontrast – na jedné straně jsou čisté a na druhé straně poskvrnění a nevěřící. A tady je negativní obraz, který nám ukazuje, co křesťan není. Je tu kontrast, který nám říká, že čistým je všechno čisté, **ALE** nevěřícím... Tento kontrast sahá až do konce první kapitoly a za ním následuje další, kterým se budeme zabývat příště a který mluví o Titovi:

- *Ty však mluv, co odpovídá zdravému učení. (Tt 2,1)*

Na Krétě byli lidé, kteří mluvili to, co bylo nezdravé. Podívejte se, jak tyto lidi charakterizuje Pavel ve verši 14. Jsou to lidé, kteří se odvracejí od pravdy. To je velmi zásadní charakteristika. Když apoštol mluví o poslední době – to je doba, ve které žijeme – říká, že satan bude mnohými klamnými zázraky:

- *... a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě, neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila. (2Te 2,10)*

Na Krétě byli lidé, kteří se odvraceli od pravdy. Hledali cokoliv jiného jenom ne to, co říká zapsané Boží slovo. Toto je velmi důležitá charakteristika – křesťan je ten, kdo miluje pravdu a tedy miluje Boží slovo. Zná pravdu, a to znamená, že zná Boží slovo. Rozumí pravdě a podřizuje se pravdě.

Ale ti, kdo vzdorují pravdě, kdo nepřijímají pravdu a odvracejí se od ní, jsou v našem textu označeni jako ti, kdo stojí v protikladu k čistým – jsou:

Poskvrnění a nevěřící

Čisté je to, co je čisté zevnitř ven. Možná se to na povrchu trochu znečistí, ale potom stačí jenom setřít špínu a je to zase čisté. Je to jako když Ježíš myl nohy učedníkům – když se Petr bránil, Ježíš mu řekl:

- *„Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Řekl mu Šimon Petr: „Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!“ Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý.“ (J 13,8-10)*

Ale kdo není vykoupán, kdo není znovuzrozen z Božího slova, z pravdy, ten je poskvrněný a nevěřící. A musíme si připomenout, že Pavel tady píše do církve, mluví tu o lidech, kteří jsou v církvi, ne mimo ní, ale uvnitř, a někteří z nich dokonce v té církvi učí a chtějí vést druhé. Ale nemilují pravdu a snaží se očistit svými vlastními skutky, což ukazuje jednak na to, že jsou stále ještě poskvrnění, nečistí a také to ukazuje, že jsou ve skutečnosti nevěřící. Tohle je velmi závažná skutečnost, která se

dnes zhusta přehlíží. Boží slovo nám říká, že uprostřed církve budou ti, kteří jsou poskvrnění a nevěřící.

Křesťan byl očištěn, a proto věří. Zde jsou lidé poskvrnění, neočištění Kristem, a to znamená, že jsou nevěřící. Za chvíli uvidíme, že oni sami si to o sobě nemyslí, protože prohlašují, že znají Boha, ale jejich život je usvědčuje. A zde je to jejich víra, resp. nevěra, která je usvědčuje. Nevěří tomu, že Kristus je dostatečnou obětí za jejich hříchy, ale potřebují něco k tomu přidávat, aby byli dostatečně čisté. Takže to doopravdy ukazuje, že nevěří v Krista, jak o něm svědčí Boží slovo. Pro takové lidi nakonec:

Nic není čisté

Je tady další kontrast – všechno je čisté čistým, **NIC** není čisté poskvrněným a nevěřícím. To, o čem tady mluví Pavel je svým způsobem relativní – je to dané do vztahu k těmto poskvrněným a nevěřícím lidem. Ve své touze získat spravedlnost vlastním způsobem, očistit se od vnějších věcí, budou vytvářet seznamy pravidel, příkazů a zákazů, povolených a zakázaných věcí, míst, jídel, činností. Je to určitý druh náboženství, které chce dělat víc a víc a další a další věci, ale nechce jednoduše a prostě spočinout v Kristu.

Než se stal Martin Luther křesťanem, byl augustiniánským mnichem. A tohle byl jeho způsob života. Postil se, modlil se, studoval, dělal všechny skutky, které mu přikazovalo jeho náboženství, byl horlivý jako málokdo. Chodil ke zpovědi několikrát za den, až mu jednoho dne jeho zpovědník řekl, aby už za ním nechodil, protože to, co vyznává jako

hříchy, žádné hříchy nejsou. Ale Luther byl spalován a usvědčován a potřeboval dělat víc a víc. Ale nakonec mu Bůh otevřel oči a při svém studiu listu Římanům uviděl stejnou pravdu, která je zapsaná také v listu Titovi:

- *On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. (Tt 3,5)*

Ale poskvrnění a nevěřící nejsou obmyti, nejsou očištěni, neznovuzrodili se k novému životu a proto je jim všechno nečisté. Nejenom jim, ale i v nich:

Mysl i svědomí

- *Jak jejich rozum, tak jejich svědomí jsou poskvrněny. (Tt 1,15)*

Tohle je velmi důležité, milovaní. Mysl, nebo rozum i svědomí nevěřícího člověka jsou poskvrněné. Jde zde o vnitřního člověka, a dokud je neobnovený, neočištěný Kristem, neznovuzrozený, není nic, co by nebylo zasaženo a porušeno hříchem. Mysl i svědomí jsou stejně porušené hříchem, jako všechno ostatní v našich životech. Člověk je padlé stvoření a Písmo mluví o tom, že naše porušenost hříchem jde až tak daleko, že jsme duchovně mrtví (Ef 2,1). Tělesná mysl není schopná porozumět duchovním pravdám.

- *Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. (Ř 8,7 ČSP)*

Tohle je důvod, proč se musíme nově narodit, proč potřebujeme nové srdce a spolu s ním musíme také obnovovat svou mysl. Křesťan je člověk, který se proměňuje obnovou své mysli, ponořuje svou mysl do Božího slova, aby se Boží mysl, která vyjádřena v Písmu, stala jeho vlastní myslí. Když k tomu dochází, obnovuje se také naše svědomí a začínáme rozlišovat.

- *...abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Ř 12,2)*

Je tedy duchovní narození, které je spojené se zjevením pravdy z Písma. Křesťan byl tedy očištěn Kristem a obnovuje se Jeho Slovem.

(Pokračování příště.)

SPASENÍ ZARUČENO! (ŽD 7,20-28)

Steven Cole

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Záruka vrácení peněz je báječná věc! Něco koupíte, ale ono se vám to ještě v záruční době pokazí. Tak to vezmete zpátky do obchodu a oni vám buď vrátí peníze, nebo vám dají nový exemplář, který funguje. To je něco!

Někdy je ovšem taková záruka k ničemu. Řekněme, že vám máte zaručené místo v letadle, ale když na poslední chvíli dorazíte na letiště, zjistíte, že letecká společnost vydala na let příliš mnoho letenek a vaše sedadlo je už obsazeno. Čím důležitější pro vás daná situace je, tím spolehlivější záruku potřebujete.

Ta nejdůležitější věc, kterou potřebujeme mít naprosto zaručeně zaručenou, je to, co nás čeká na věčnosti. Život je krátký a nejistý, ale věčnost je navěky! Nestojíme o to, aby nám u perlové brány řekli: „Na vaše jméno tu žádnou rezervaci nemáme. Kdy jste si o ni zažádal?“

Jestli si něčím potřebujete být opravdu jisti, mělo by to být vaše spasení. Autor Listu Židům nám chce dát na srozuměnou, že Ježíš, díky tomu, že je knězem podle řádu Melchisedechova, je ručitelem lepší smlouvy, v níž máme zajištěno spasení. Autor dále rozvíjí svůj argument, že jako kněz navěky podle řádu Melchisedechova stojí Ježíš vysoko nad lévijskými

kněžími. V našem dnešním oddílu ukazuje, že tato jeho nadřazenost v úloze našeho kněze je dána (1) Boží přísahou (7,20-22), (2) trvalostí Ježíšova úřadu a tím, že se za nás neustále přimlouvá (7,23-25), a (3) jeho dokonalou čistotou a tím, že jako nejvyšší oběť přinesl sám sebe (7,26-28). Říká nám, že: Ježíšova nadřazenost v úloze našeho velekněze zaručuje spasení všem, kdo do Boží blízkosti přicházejí jeho prostřednictvím.

Jádrem textu je verš 7:25: „Proto je také schopen dokonale spasit ty, kdo skrze něj přicházejí k Bohu...“ (NBK). Abychom této větě správně rozuměli, musíme mít jasno v tom, co to znamená „spasit“. Jak často říkám, spasení je silné slovo. Spasení nepotřebuje člověk, který se má docela dobře, ale který by ke svému jinak spokojenému životu vzal zavděk nějakou takovou třešničkou na dort. Spasení nepotřebuje člověk, který je celkem schopný a má věci pod kontrolou. Spasit někoho neznamena nabídnout mu pár rad nebo tipů na téma, jak lépe žít.

Člověk, který potřebuje spasit, je ztracený, zneschopněný a v bezprostředním nebezpečí záhuby. Nemůže se spasit sám. Bez pomoci zvenčí nepřežije. Minulý týden se pokoušeli zachránit horolezce, který se zřítil na Mount Rainier, ale neuspěli. Zemřel dříve, než se helikoptěře podařilo ho odtud dostat. Jeho zranění mu bránila v tom, aby s hory sestoupil sám. Byl bezmocný a zoufalý. Potřeboval být zachráněn, ale pokus o jeho záchranu selhal.

V duchovním smyslu potřebuje být zachráněn každý člověk. Před čím potřebujeme zachránit? Biblická odpověď zní: „Potřebujeme být spaseni

před Božím hněvem a věčným odsouzením.“ Jan 3:36 to říká takto: „Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neuzří život, ale hněv Boží na něm zůstává.“ Nebo jak píše Pavel (1Te 1,10), je to Ježíš, kdo „nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu“. V Římanům 5:9 napsal: „Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu.“ Nebo opět (1Te 5,9): „Vždyť Bůh nás neurčil k tomu, abychom propadli jeho hněvu, nýbrž abychom došli spásy skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ Buď jsme spaseni krví Ježíše Krista, nebo nás kvůli našim hříchům čeká Boží hněv.

Aby Bůh spasil hříšníky, nikdy bude dělat kompromisy se svou dokonalou spravedlností. „Mzdou hříchu je smrt...“ (Ř 6,23), což znamená věčné odloučení od Boha. Aby Bůh uspokojil svou spravedlnost, požaduje, že musí být zaplácena pokuta, která je za hřích stanovena. Ve své lásce poslal svého vlastního Syna, aby za nás jako dokonalý velekněz přinesl oběť, kterou potřebujeme, abychom unikli jeho hněvu. Ale Boží Syn k našemu úžasu neobětoval žádné zvíře, ale sám sebe! John Piper (<http://www.soundofgrace.com/piper96/12-01-96.htm>) o tom říká: „A to všechno je *Boží láska*, jež od nás odvrací *Boží hněv* takovým způsobem, kterým je potvrzena *Boží spravedlnost* a vyvýšena *Boží sláva*.“

Autor se nám snaží ukázat Ježíšovu nadřazenost v úloze našeho velekněze. Nechtěl, aby se jeho čtenáři pod hrozbou pronásledování vraceli zpátky k judaismu, a tak jim ukazuje, že Ježíš stojí nad lévijským kněžstvím a obětním systémem. Sice třeba nebýváme v pokušení opustit

křesťanství a přejít k judaismu, ale když na nás přijdou zkoušky či zklamání, snadno nás to pokouší k tomu, abychom se odvrátili od Krista. Čelíme problémům, jejichž řešením je hlubší poznání Krista, ale my se místo toho obracíme ke světské psychologii, která nám nabízí způsoby, jak se s nimi vyrovnat nebo jak nahlédnout do vlastní minulosti. Nebo pro utišení svého trápení vyhledáváme hmotné jistoty nebo světská potěšení. Ale to, co opravdu potřebujeme, je vidět nadřazenost Ježíše Krista v úloze našeho velekněze, který je schopen dokonale spasit nás všechny, kteří skrze něj přicházíme k Bohu.

1. Ježíšova nadřazenost v úloze našeho velekněze je dána Boží přísahou (7,20-22).

Autor staví do kontrastu lévijské kněží a Ježíše jako kněze podle řádu Melchisedechova. V případě lévijských kněží Bůh nepřísahal, že kněz bude knězem navěky. Pokud ale jde o kněžství jeho Syna, „Hospodin přísahal a nebude toho litovat [neodvolá to (Ž 110,4 JB)]: Ty jsi kněz navěky“ (7,21, citován Ž 110,4). Něco podobného jsme viděli v 6,13-18 v případě Božího slibu Abrahamovi: Bůh přísahal při sobě samém, aby zaslíbení ještě posílil. Už jeho pouhé slovo stačí na to, abychom si jeho slibem mohli být jisti. Když k němu ale připojí ještě přísahu, je to, jako kdyby ten slib podtrhl, označil zvýrazňovačem, zarámoval a udělal u něj řádku vykřičníků! A pak dodá: „... a nebude toho litovat...“! Nerozmyslí si to! Člověk z toho má dojem, že Bůh chce, abychom si toho opravdu všimli: Ježíš je knězem navěky!

„Proto,“ dodává autor (7,22), „se Ježíš stal ručitelem lepší smlouvy.“ V řečtině je jméno Ježíš zdůrazněno tím, že stojí na konci věty. Ježíš je lidské jméno našeho Spasitele a znamená: „Hospodin zachraňuje.“ Jak to řekl anděl Josefovi: „... dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů“ (Mt 1,21). Toto je jediný případ použití slova „ručitel“ v Novém zákoně. Ježíš, který za naše hříchy obětoval na kříži sám sebe, je pro nás zástavou či zárukou této lepší smlouvy, Nové smlouvy, o které se zde autor pouze zmíní, ale podrobněji se jí bude zabývat v 8,7-13.

Philip Hughes poznamenává: „Je mimořádně významné, že Bůh potvrdil přísahou jak smlouvu s Abrahamem, tak výnos o kněžském řádu Melchisedechově, protože pod tato dvě záhlaví lze shrnout všechna zaslíbení a proroctví o milosti před Kristovým příchodem a protože s Kristovým příchodem se jak smlouva evangelia, tak kněžství evangelia náhle staly skutečností.“ (P. Hughes: *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 267.).

Jinými slovy: obě klíčová proroctví a zaslíbení o Kristu podpírají Boží přísahy. To je, jako by naše spasení pojišťovala dvojnásobná záruka samotného Boha pravdy! Řečeno s Johnem MacArthurem: „Za všechna Boží zaslíbení v Nové smlouvě nám ručí sám Ježíš. Ručí za to, že zaplatí všechny dluhy, které na nás naše hříchy kdy uvalily nebo uvalí.“ (J. MacArthur: *The MacArthur New Testament Commentary, Hebrews* [Moody Press], s. 198).

2. Ježíšova nadřazenost v úloze našeho velekněze je dána trvalostí Ježíšova úřadu a tím, že se za nás neustále přimlouvá (7,23-25).

A. Ježíšova nadřazenost v úloze našeho velekněze je dána trvalostí Ježíšova úřadu (7,23-24).

Autor dále porovnává lévijské kněží s Ježíšem, naším knězem podle řádu Melchisedechova. Lévijských kněží musela být spousta, protože umírali a bylo třeba je nahrazovat. Židovský historik Josephus Flavius říká, že od Árona po zničení chrámu v roce 70 n. l. se vystřídalo třiaosmdesát velekněží. Talmud tvrdí, že jenom v období prvního chrámu jich bylo osmnáct a v období druhého chrámu přes tři sta. (Leon Morris: *Expositor's Bible Commentary* [Zondervan], ed. Frank Gaebelin, sv. 12, s. 71.) Ať jich bylo více nebo méně, to hlavní je, že nebyli velekněžími natrvalo. Každý z nich zemřel a po něm to převzal další. Ale Ježíš, „protože zůstává na věky, má nepomíjející kněžství“ (7,24 NBK).

Řečeno v pojmech dnešní doby, lidští pastoři přicházejí a odcházejí, ale Ježíš je pro vás v nebi stále. Pastor samozřejmě není starozákonní kněz, já vás přece před Bohem nezastupuji. Můžete do Boží blízkosti přicházet přímo, skrze Krista. Mým úkolem je zvěstovat a vysvětlovat vám Boží pravdu, ale v tom se vždy skrývá nebezpečí, že na mně budete příliš závislí. Příští neděli to bude z Boží milosti dvanáct let, co jsem v tomto sboru začal sloužit jako pastor. Ale pravda je taková, že příští neděli bych také už mohl být v nebi, protože jsem smrtelný člověk. Ačkoli se modlím,

aby Bůh mou službu, dokud mne tu ponechává, používal k tomu, aby vás vyzbrojil a povzbudil pro váš život s ním, nespolehejte na mne a nebuďte na mně závislí. Spolehejte na Krista, protože „on zůstává navěky“!

B. Ježíšova nadřazenost v úloze našeho velekněze je dána tím, že se za nás neustále přimlouvá (7,25).

Ježíš „může naprosto dokonale zachraňovat ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval“ (KMS). Úžasný verš! John MacArthur o něm říká (s. 199): „Stejně jako v Janovi 3:16 i zde je celá podstata evangelia.“ Je v něm několik mimořádně důležitých částí.

1) „Ježíš je schopen zachraňovat.“ (srovnej NBK, KMS)

Jak Josefovi slíbil anděl, „on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů“ (Mt 1,21). Mnozí křesťané by ten verš raději viděli takto: „Udělá všechno, co může, aby vysvobodil svůj lid z jeho hříchů, ale záleží na tom, jak oni uplatní svou svobodnou vůli. Pokud to nechtějí, nemůže je spasit.“ Představují si, že Bůh v nebi chřadne *touhou*, aby mohl lidi zachránit. Zoufale si *přeje* je spasit. Jenže má, běda, svázané ruce, protože dal lidem svobodnou vůli, čímž svou schopnost záchrany snížil! Spása duše je podle tohoto názoru společným dílem Boha a člověka. Bůh udělal svou část práce a teď je na člověku, aby udělal tu svou: aby správně využil své svobodné vůle a uvěřil v Ježíše.

Teologové nazývají tento názor „synergismus“. Toto pojetí spásy učí římsko-katolická církev, ne však reformátoři. Ti správně učili, že v důsledku pádu lidstva do hříchu žádný člověk Bohu nerozumí a nehledá

ho (Ř 3,10-11). Rodíme se mrtví ve svých vinách a hříších (Efezským 2:1). Řečeno s použitím jiného příměru, jsme v duchovní temnotě, oslepeni bohem tohoto světa, abychom neviděli světlo evangelia (2K 4,4).

Nemůžeme s Bohem na svém spasení spolupracovat o nic víc, než může mrtvý chtít být vzkříšen nebo než se může slepý rozhodnout vidět. V tomto padlém stavu nemůžeme ani *toužit* po spasení, protože „lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé“, jak učil Ježíš (J 3,19; srov. J 8,44).

Abychom docenili biblickou doktrínu spasení, musíme pochopit, jak jsou hříšníci beznadějně ztraceni a bezmocní. Bez Krista pro hříšníky platí: „Mají zatemnělou mysl a odcizili se Božímu životu pro svou nevědomost a zatvrzelé srdce. Otupěli, propadli bezuzdnosti a s chtivostí dělají hanebné věci“ (Ef 4,18-19). To není žádný pěkný obrázek, ale tak Bible popisuje náš stav před spasením (a to i v případě, že jste vyrůstali v křesťanské rodině!). Jak potom vůbec může být kdokoli zachráněn? „*Ježíš je schopen!*“ Když Pavel mluvil o tom, že jsme byli mrtví ve svých hříších a že tudíž jsme nutně propadli božímu hněvu, pokračuje: „Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, jíž si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni!“ (Efezským 2:4-5). Spasení není otázka hození lana tonoucímu, který se toho lana může chytit.

Je to otázka vdechnutí nového života člověku, který se už utopil! Člověk to nedokáže, ale Ježíš ano! Je schopen zachraňovat!

2) „Ježíš je schopen zachraňovat naprosto dokonale“ (či navěky).

Příslušné řecké slovo znamená „úplně“. V tomto kontextu může mít autor na mysli, že jeho schopnost nás zachraňovat trvá věčně, protože on sám zůstává naším knězem věčně. Pravděpodobně mu však jde navíc o to, že nás Ježíš zachraňuje úplně nebo až do konce. Infinitiv „zachraňovat“ je v řečtině infinitivem přítomného času, který se vztahuje k průběžnému procesu záchrany. Už když uvěříme Kristu, jsme zcela zachráněni, ale spasení má i přítomný a budoucí aspekt. V přítomnosti *jsme zachraňováni* a jednou *budeme zachráněni* v konečném a vrcholném smyslu.

To je ona velká doktrína vytrvání svatých. Bůh slinuje, že to, s čím v okamžiku našeho spasení začne, také dotáhne až do konce. Jak řekl Ježíš, ten, kdo ho poslal, chce, „abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den“ (J 6,39). Otec dal svému Synu vyvolený lid. Kolik z nich může Ježíš ztratit? *Nikoho!* Můžou mít pochybnosti – jako Tomáš. Můžou zapírat – jako Petr. Ale Ježíš je schopen dovést jejich záchranu až do konce. Nikoho neztratí! Ale jak to dokáže?

3) „Nebot' je stále živ, aby se za ně přimlouval.“

Slovo „přimlouval“ se vyskytuje v řeckých papyrech a označuje žádost u nadřízeného. (G. Abbott-Smith: *A Manual Greek Lexicon of the New Testament* [Charles Scribner's Sons], s. 99.) Jako věčný Boží Syn sedí Ježíš na trůně po Otcově pravici. Je Otci roven v jeho Božství, ale jako Syn se podřizuje jeho vůli. Je schopen spasit svůj lid, protože „je stále živ a přimlouvá se za ně“. Nejobsáhlejší představu o tom, jak se za své lidi

modlí, nám dává jeho velekněžská modlitba v Janovi 17. Další příklad vidíme, když Ježíš předpovídá, že ho Petr zapře, a dodává: „Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala...“ (Lk 22,32).

I když můžeme ošklivě klopýtnout, jako Petr, naše spasení je zaručeno, protože náš velekněz sedí po pravici Boha Otce a přimlouvá se za nás! Už jen to, že tam (od té doby, co nás vykoupil svou krví) *je*, znamená, že když zhřešíme, „máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého“ (1. list Janův 2:1). Záruka našeho spasení nepřestává platit, když přesně nedodržíme pokyny „Návodu pro spotřebitele“ – i když bychom se vždy měli snažit Boží slovo poslouchat. To jediné, na čem závisí, jsou neustálé modlitby našeho velekněze! Ježíšova nadřazenost v úloze našeho velekněze je tedy dána Boží přísahou a dále trvalostí jeho úřadu spolu s tím, že se za nás v tomto úřadu neustále přimlouvá. Tyto věci jsou zárukou našeho spasení.

3. Ježíšova nadřazenost v úloze našeho velekněze je dána jeho dokonalou čistotou a tím, že jako nejvyšší oběť přinesl sám sebe (7,26-28).

Slova „*velekněz, jakého jsme potřebovali*“ říkají, že Kristus je pro dílo spásy tím pravým (Morris, s. 72). Znamená to, že „přesně odpovídá nárokům zoufalé situace“, v níž jsme se jako hříšníci nacházeli (P. Hughes, s. 271). Autor tu na sebe navrší pět pojmů, které zdůrazňují Ježíšovu dokonalou čistotu.

Za prvé je „svatý“. Toto slovo vystihuje jeho bezhříšný charakter a vyjadřuje, že je oddělený pro Boha. Dále má výrazně mesiášský název, protože v Žalmu 16,10 označuje Septuaginta (Ž 15,10 LXX) Ježíše jako Božího Svatého, kterého Bůh nenechá rozpadnout v prach³ (P. Hughes, s. 272).

„Nevinný“ (KMS: „bezelstný“) znamená, že je „ve svých činech i motivech zcela prost čehokoli zlého či škodlivého“ (tamtéž).

„Neposkvrněný“ znamená „prostý jakékoli mravní či duchovní nečistoty“ (MacArthur, s. 202). Pravděpodobně se vztahuje k Ježíšově mravní čistotě v protikladu k rituální čistotě lévijských kněží. Ti mohou být navenek čistí, uvnitř jsou však jakožto hříšníci poskvrnění. Ježíš však byl čistý dokonale a zcela, zevnitř i zvenčí (P. Hughes, s. 273).

„Oddělený od hříšníků“ neznamena, že se Ježíš nestýkal s hříšnými lidmi (v jakémisi klášterním smyslu). Přesnější by bylo říci, že byl sice přítelem hříšníků, ale přesto zůstával mimo hřích a bez poskvrny hříchu. Na rozdíl od lévijských kněží, kteří se museli držet v povzdálí od kohokoli, kdo by je mohl rituálně znečistit, Ježíš se mohl stýkat s hříšnými lidmi, a přesto na něj jejich nečistota nepřecházela. Mohl se dotýkat malomocných (Mk 1,41), rituálně nečistých, ba dokonce i mrtvých (Lk 8,40-56), aniž by na něm ulpěla jejich nečistota. Naopak, jeho čistota a životodárná moc přecházela na ně!

Výraz „*vyvýšený nad nebesa*“ „zastřešuje pravdy Kristova zmrtvýchvstání, nanebevstoupení a oslavení a vykresluje obraz vrcholné dokonalosti našeho živoucího velekněze v nebeské svatyni“ (P. Hughes, s.

275). To znamená, že: „Moc jeho naprosto dostačujícího díla smíření nám je dnes k dispozici v téže nezmenšené míře, jako byla k dispozici věřícím prvního století, a to proto, že on, který za nás zemřel, se ze smrti vrátil k životu a usedl na trůn na výsostech“ (tamtéž).

Autor dodává (7,27), že Ježíš „nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama.“ Dřívější velekněží byli hříšníci podléhající slabostem (7,28), kteří před Boha musí nejprve předstoupit se svou vlastní obětí, aby pak mohli zastupovat ostatní hříšníky. Ježíš ale nepotřeboval přinášet oběť sám za sebe, protože byl bez hříchu. Místo toho přinesl jako oběť sám sebe a to jednou provždy! Verš 7,28 shrnuje: „Zákon totiž ustanovuje za velekněze lidi, podléhající slabosti, ale slovo přísahy, dané až po zákonu, ustanovuje Syna navěky dokonalého.“ Nadřazenost Ježíše, Božího Syna, v úloze našeho velekněze je zárukou toho, že jsme zachráněni. Koho ale Ježíš zachraňuje?

4. Ježíš zachraňuje navěky ty, kdo jeho prostřednictvím přicházejí do Boží blízkosti (7,25).

Ti, kdo učí synergické pojetí spásy, obviňují nás, kteří považujeme spasení za čistě Boží dílo, z toho, že učíme, že nás Bůh zachraňuje bez víry. To není pravda. Učíme, že Bůh zachraňuje skrze víru. Je naší odpovědností věřit v Ježíše Krista. Ale *nejsme schopni* uvěřit evangeliu, dokud nám Bůh ve své milosti nedá víru darem. Jak řekl Ježíš: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já

ho vzkřísím v poslední den“ (J 6,44; srov. 6,65). Židům 13,21 říká, že Bůh „v nás působí to, co se mu líbí“. Protože se mu líbí, abychom přicházeli Ježíšovým prostřednictvím do jeho blízkosti, musí to v nás působit on, máme-li k němu vůbec někdy vě víře přijít.

Slovo „přistupují“ je v řečtině v čase přítomném průběhové, takže označuje ty, kdo právě jsou zachraňováni. Přicházejí k Bohu Ježíšovým prostřednictvím soustavně. Nepřijdou k Bohu jen jednou, aby získali pár výhod. Znají zoufalou situaci, ve které se jako hříšníci nacházejí, a proto přicházejí skrze Kristovu krev do Boží blízkosti, aby došli spasení, a přicházejí dále a dále, aby našli milost, která je udrží až do konce. Přicházejí *prostřednictvím Ježíše*, protože Ježíš je jediná cesta k Otci (J 14,6). Přicházejí *k Bohu*, ne k církvi nebo k náboženským povinnostem. Není možné přicházet do Boží blízkosti, a zároveň lpět na svých hříších. Když tedy přicházíme k Bohu, odvracíme se od svých hříchů a usilujeme o svatost (12,14), a to nejen navenek, ale především na úrovni srdce. Bůh totiž hledí na srdce.

Závěr

Dostali jste někdy investiční nabídku, ve které stálo drobným písmem: „Skutečné výsledky hospodaření mohou podléhat výchýlkám,“ nebo: „Částky uvedené v tomto letáku slouží pouze pro ilustraci, skutečné výnosy mohou být nižší“? Taková varování významně snižují hodnotu toho, co nabídka slibuje!

Bůh ale slibuje, že díky Ježíšově nadřazenosti v úloze našeho velekněze má každý, kdo jeho prostřednictvím přichází k Bohu, spasení zaručeno. Nikde se nepíše nečitelnými bleškami: „Hříšník musí napřed dát svůj život do pořádku.“ Nikde nestojí: „Na opravdu špatné hříšníky se nabídka nevztahuje.“ Ježíš slibuje: „... kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven...“ (J 6,37). Pokud k němu přijdete, ručí vám za vaše spasení na celou věčnost!

Otázky k diskuzi

1. Proč je důležité uznat, že spasení je *výhradně* Boží dílo, a ne výsledek spolupráce mezi člověkem a Bohem?
2. Jak je možné, aby spasení bylo *celé* od Boha, jestliže hříšník musí věřit?
3. Jestliže je Bůh schopen zachraňovat (Žd 7,25) a jestliže chce, aby byli spaseni všichni lidé (1Tm 2,4), jak je možné, že nebudou spaseni všichni?
4. Jestliže hříšníci nejsou schopni přicházet ke Kristu sami od sebe, je to podvod, když je k tomu vyzýváme? (Viz J 6,37.44; Mt 11,25-28.)

POZOR NA ZKRATKY (GN 16,1-16)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Patnáctou kapitolu můžeme nazvat kapitolou Abramovy víry, zatímco 16. je kapitolou Abramovy nevěry. Po úžasném Božím jednání v 15. kap. bychom si mohli snadno myslet, že teď už Abram poběží přímou cestou za Bohem. Že se jeho noha neodchýlí ani na kousíček. Ale zkušenosti z našich vlastních životů, z našeho vlastního následování Boha nás přesvědčují o tom, že to tak jednoduché obvykle není.

Všichni bychom si to přáli – jsme ospravedlněni z víry, přijati do Boží rodiny skrze smlouvu stvrzenou Kristovou krví, vstoupili jsme na cestu následování Krista, a teď bychom chtěli jít a neuhnout ani na okamžik. Chtěli bychom být takto silní, chtěli bychom mít takovou víru, chtěli bychom být takto pevní a neochvějní. Mohu vás ujistit, bratři a sestry, že to všechno jsou lidské touhy, ale nic z toho nám Boží slovo nezaslibuje. Jsme na tom hodně podobně jako Abram a já doufám, že když dnes projdeme tento text, tak si to uvědomíme ještě více. Bůh nám dal ve svém slově slib – slib, který je naprosto pevný a jednoznačný. Tento slib je založen na samotném Bohu. Tento slib říká, že Bůh, který ve vás začal své dílo, ho dovede až do konce (Fp 1,6). O tom konci čteme:

- *Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest. (1J 3,2)*

Bůh nám slíbil, že budeme jako Jeho vlastní Syn – jako Ježíš. Budeme proměněni do Jeho podoby – a teprve potom se naplní všechno to, o čem jsem mluvil, protože teprve potom se zbavíme těla, které je propadlé hříchu, ve kterém sténáme, protože hřích a pokušení na nás neustále útočí a doráží. Chceme být svatí a čistí, jako On je čistý, ale musíme neustále bojovat a zápasit o svatost i čistotu.

V patnácté kapitole Abram odháněl dravé nečisté ptáky, kteří chtěli znesvětit svatou oběť, která byla obětována, poskvřit smlouvu, která byla s Abramem uzavřena. A Abram je odháněl, aby k ničemu takovému nedošlo. Ale ten největší nepřítel číhal uvnitř – a o tom je šestnáctá kapitola.

1. Hřích zůstává hříchem (v. 1-6)

Z hory slávy se Abram zřítíl přímo do propasti hříchu. Patnáctá kapitola je kapitolou slávy – řada Božích slibů – ohromných slibů (spočítej hvězdy na obloze – tak tomu bude s tvým potomstvem), ospravedlnění z milosti skrze víru, krevní smlouva, zjevení Boha v ohni a dýmu ... Ale hned následující kapitola nás sráží do naší pozemské, skoro bychom řekli přízemní reality.

Prvních šest veršů této kapitoly netvoří jenom popis Sářina zavrženíhodného jednání. Ve skutečnosti je tady doslova řvoucí symfonie hříchu – Abramova, Sáraje, Hagary. V těchto verších nenajdeme nic

pozitivního. Tady je skutečně popis bídy lidského života, který je skrz naskrz prorostlý rakovinou hříchu.

A. Kulturně přijatelný hřích zůstává hřichem (v. 1-2.4)

- *Sáraj, žena Abramova, mu nerodila. Měla egyptskou otrokyni, která se jmenovala Hagar. Jednou řekla Sáraj Abramovi: "Hle, Hospodin mi nedopřál, abych rodila, vejdi tedy k mé otrokyni, snad budu mít syna z ní." Abram Sárajiny rady uposlechl. ... I vešel k Hagaře a ona otěhotněla. (Gn 16,1-2.4)*

Abychom dobře porozuměli tomu, co zde děje, tak si musíme říci něco o tehdejších zvycích. Již minule jsme narazili na dědictví, když Abram říkal Bohu, že jeho dědicem by se měl stát damašský Eliezer, správce jeho domu. Člověk mohl adoptovat někoho jako svého dědice. Pokud byl ale někdo bezdětný, tak měl ještě druhou možnost – tato možnost se týkala pouze mužů a je doložená také z dalších textů, které nejsou v Bibli, ale které pocházejí ze stejné doby v jaké žil Abram. Muž mohl zplodit dědice se svou otrokyní a mužova manželka to dítě potom přijala jako své vlastní. A přesně to je případ, s nímž se setkáváme právě zde.

Sáraj byla neplodná a my víme, jak moc toužil Abram po dědici. Válka s mocnými králi byla proti této touze takřka bezvýznamná událost. Jak vidíme ve v. 2, tak také Sáraj toužila po tom, dát svému muži syna, dědice. A protože její lůno bylo uzavřené a Sára viděla, že se blíží ten věk, kdy už nebude moci mít děti, tak vzala věci do svých rukou.

Existoval přeci způsob, jak bylo možné dosáhnout vytouženého syna. Nebyl to způsob úplně nejčistější, ale nebylo to nic nepřijatelného. Pro všechny lidi kolem to bylo něco úplně normálního. Všichni by s tím nejspíš souhlasili. A tak Sáráj vzala svou egyptskou otrokyni Hagaru a dala ji svému muži, aby s Hagarou splodil potomka.

Pro naši kulturu a společnost je toto jenom těžko pochopitelné. Ale na druhé straně – naše společnost nežije v ničem příliš odlišném. To, co tady Abram dělá, není nic jiného než manželská nevěra, je to cizoložství, i když kulturně přijatelné. Manželská nevěra je v naší společnosti velmi rozšířená. Je to společensky přijímaný hřích a co horšího – objevuje se i mezi křesťany. Mohli bychom tady mluvit o řadě dalších společensky přijatelných hříchů, jako jsou rozvody, potraty, homosexualita, život tzv. na hromádce, předmanželský sex – a to všechno jsou jenom věci, které se týkají vztahů – mohli bychom jít do dalších oblastí a mluvit o lhaní nebo polopravdách, podvodech, úplatcích, a mnoha dalších věcech. To všechno jsou věci společensky přijatelné, ale biblicky nepřijatelné. Bible je nazývá hříchem. A my to musíme udělat také.

V případě Abrama víme, že ještě nebylo jasně přikázáno Bohem žít v monogamním svazku. Ale v Ráji byl dán jasný vzor – Bůh stvořil k jednomu muži jednu ženu. A jak uvidíme také dále v knize Genesis na příkladu Abramova vnuka Jákoba, a je to také v dalších místech Písma – když má muž více žen, tak to vždycky přináší problémy.

Moji milí, potřebujeme jít do Božího slova, abychom dobře rozuměli tomu, co je to hřích. Svět a společnost kolem nás nemohou být normou toho, jak má vypadat církev nebo křesťanský život, nemohou určovat co je, a co není hřích. Musí to být vždycky obráceně – církev má ukazovat společnosti, kdo je to Bůh a co je to hřích.

B. Hřích falešných předpokladů je hříchem (v. 2-3)

V této věci se jako křesťané proviňujeme možná ještě více, než v té předchozí.

- *Jednou řekla Sáráj Abramovi: "Hle, Hospodin mi nedopřál, abych rodila, vejdi tedy k mé otrokyni, snad budu mít syna z ní." Abram Sárájiny rady uposlechl. Vzala tedy Abramova žena Sáráj svou otrokyni, Hagaru egyptskou, deset let po tom, co se Abram usadil v kenaanské zemi, a dala ji svému muži Abramovi za ženu. (Gn 16,2-3)*

Dobře si všimněte v našem textu, na jakém základě tady Sáráj jedná. Mohli bychom se pokusit zmenšit vinu Sáráje, jak to napsal jinak vynikající komentátor Leupold, tím že budeme vysvětlovat její jednání vírou v Boží zaslíbení a tím, že vlastně obětovala sebe sama, když nabídla Abramovi svou otrokyni. Nemohu s takovým vysvětlením souhlasit. My vůbec nevíme, jestli Sáráj věřila zaslíbení, které Bůh dal Abramovi. Nemáme o tom žádnou zmínku. A podle Žd 11,11 to spíš vypadá, že se Sáráj ve víře spolehla na Boha až krátce před početím Izáka.

V našem textu dokonce označuje Boha za původce svého neštěstí: *Hospodin mi nedopřál!* Sáráj si vytvořila nějakou teorii ohledně své

neplodnosti – ale tato teorie není nijak podložena Božím slovem. Sáráj si vytvořila nějaké pokroucené představy o Božím jednání a dokonce chce teď na tomto základě ospravedlnit hřích, jehož se dopouští. Bůh mi nedal syna, tak běž, Abrame, cizoložit s mou otrokyní, abychom měli syna.

Ale, bratři a sestry, nedívejme se na Sáráj skrz prsty, protože my jednáme úplně stejně. Nejsme o nic lepší než Sáráj, Abram nebo Hagara. Kolik křesťanů se vymlouvá a svádí svůj hřích na Boha! *Nedals mi Bože ženu/muže, tak si musím najít manžela nebo manželku mezi nevěřícími. Nežehnáš mi Bože v práci, tak musím podvádět, abych se vůbec uživil.* Opět bychom našli celou řadu dalších příkladů. Obvykle ty věci neřekneme takto přímo, ale velmi často jsou hluboko v našem srdci a ospravedlňujeme si tak hřích ve své mysli.

Abram a Sáráj měli čekat na Boží zaslíbení, ale oni nechtěli čekat. Našli zkratku, jak pomoci Bohu, našli rychlejší a jednodušší způsob – mělo to jediný háček: **nebyl to Boží způsob**, nebyla to Boží cesta. Objevuje se tady hřích lidských nároků, kdy říkáme – já mám právo. **Boží slovo nás vede k tomu, abychom se dovolávali Božích slibů a zaslíbení, ale jejich naplnění musíme vždycky nechat jenom na Bohu.**

C. Vzpouora a pýcha je hříchem (v. 4-5)

- *I vešel k Hagara a ona otěhotněla. Když viděla, že je těhotná, přestala si své paní vážit. Tu řekla Sáráj Abramovi: „Mé příkoří musíš odčinit. Sama jsem ti dala svoji otrokyni do náruče, ale ona, jakmile uviděla, že je těhotná, přestala si mě vážit. Ať mezi mnou a tebou rozsoudí Hospodin.“ (Gn 16,4-5)*

Do symfonie hříchu se zařazují další nástroje. Až do tohoto okamžiku byla egyptská otrokyně Hagara nedobrovolným nástrojem hříchu své paní a jejího manžela. Nyní se stává také jeho aktivní součástí. Hagar pohrdla svou paní, přestala si jí vážit.

Pohrdání je obvykle spojené s pýchou, také s předsudky, kdy si myslíme o druhých něco, co není pravda. A často – podobně jako v našem příběhu – končí vzpourou. Ale podívejte se na to, co o tom říká Bůh:

- *Kdo má pyšné oči a naduté srdce, toho nestrpím. (Ž 101,5)*
- *Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. (Jk 4,6)*

Pýcha stojí u zrodu hříchů. Je počátkem vzpoury. Je matkou opovržení. Pýcha vede člověka k nepřátelství nejen s Bohem, ale i s lidmi.

- *Pýcha očí a nadutost srdce, ač jsou svévolníkům světlem, jsou hříchem. (Př 21,4)*

Pýcha může vypadat velice dobře. Tak to mohlo být i v našem příběhu. Hagara nyní nosila Abramova dědice. A tak se vysmívala své paní, znevažovala jí.

Přicházejí chvíle v životě, kdy všechno nasvědčuje tomu, že máte navrch – může to být na rovině společenské (zaměstnanec X zaměstnavatel), intelektuální (*to je hlupák*) nebo morální (*takto bych se nikdy nezachoval, takový hřích bych nikdy neudělal*), může to být díky okolnostem nebo díky Božímu požehnání, jako v případě Hagary, protože je to Bůh, kdo dává život do lůna ženy – vězte, že v takových chvílích stojíte na křižovatce pokušení. Můžete pohrdnout druhým člověkem a

potom se proviňujete stejně jako Hagara – pýchou a vzpourou. Pýcha vede ke vzdoru a k pohrdání druhými. Ale pokora je otevřená pro poučení, hledá Boží moudrost a milosrdenství. Pokorný člověk dobře ví, že na tom není lépe než ten, nad kým má zdánlivě v danou chvíli navrch. Pamatuje na to, že je stejný hříšník jako ten druhý.

- *Vzdor je jako hříšné věštění a svéhlavost jako kouzla a ctění domácích bůžků. (1S 15,23)*

Pýcha a vzdor jsou věci, které Bůh opravdu nenávidí. Přirovnává je k modlářství a skutečně to je modlářství. Jejich vnějším protikladem (uvnitř je totiž totéž vzpurné srdce) může být lhostejnost.

D. Lhostejnost je hříchem (v. 6a)

To je to, co nalézáme na jednání Abrama. Můžeme to vidět již ve v. 2, kdy čteme, že uposlechl rady Sáráj, nebo ve v. 6.

- *Abram Sáráji odvětil: „Hle, otrokyně je v tvých rukou, nalož s ní, jak uznáš za dobré.“ (Gn 16,6a)*

Nemyslím si, že by bylo něco špatného na samotné skutečnosti, že Abram uposlechl rady své ženy. Moudrá a zbožná žena bude svému muži dávat moudré rady a moudrý muž bude naslouchat takovým radám své ženy. Ale Sáráj nedávala moudré rady a Abram se tady chová jako hlupák – jedná jako člověk, kterému je všechno jedno. Ono to nějak dopadne. Abrama to zjevně nebaví. Nechce se moc angažovat. Chce mít svůj klid. Proč by se měl do něčeho pouštět? Nepřipomíná vám to něco?

Tady došlo k vážnému rozkolu v rodině, hřích tam doslova bují a Abram jako Boží muž má zasáhnout. Je to jeho zodpovědnost a je to jeho povinnost. Už jednou chtěl podobné zodpovědnosti uniknout a hledal z ní cestu v polopравdě – pamatujete, jak to bylo ve 12. kapitole v Egyptě? Mimochodem – tam to byl Abram, kdo dal špatnou radu své ženě Sáráj a Sáráj ho uposlechla, takže se ocitla v harému faraóna, který jí mezi mnoha jinými dary dal také otrokyně – jednou z nich byla pravděpodobně Hagara. Později, když šlo o jeho synovce Lota, tak neváhal ani chvíli, ale do řešení problémů v manželství se mu příliš nechtělo – vidíme zde zase starého Abrama z Egypta. Chce mít svůj klid. Nechce nic řešit, nechce o ničem rozhodovat. *Je to tvoje otrokyně, dělej si s ní, co chceš.* To je velmi nebezpečný postoj.

- *Kdo ví, co je činit dobré, a nečiní, má hřích. (Jk 4,17)*

Také si všimněte, jak Abram a Sáráj hází odpovědnost jeden na druhého – *musíš mé příkoří odčinit vs. dělej, jak uznáš za vhodné.* Ale Sáráj byla zaslepená žárlivostí a Abram měl tuto skutečnost vidět a podle toho měl jednat. Sáráj se cítila velmi ponížená, bezbranná a vedlo jí to k velmi špatnému jednání:

E. Krutost je hříchem (v. 6b)

- *Od té doby ji Sáráj pokořovala tak, že Hagar od ní uprchla. (Gn 16,6b)*

Sáráj jednala se svou otrokyní krutě. Pokořovala jí, ponižovala. Komentátor Gill k tomuto slovu, které je zde použité, říká, že se nejednalo jenom o slovní napadání, ale také o fyzické týrání, nemilosrdné

bití, o službu, která byla velmi ponižující a vyčerpávající. Prostě kompletní duševní i fyzický nátlak, manipulace a zneužívání. To není něco dávno minulého – je to přítomné také v naší společnosti. Nedávno probíhala kampaň, která povzbuzovala ženy, které jsou podobně týrány svými muži, aby začaly o svých problémech mluvit, protože takové jednání je skutečně kriminální čin. A je skutečně jedno, čím je motivované. Je to hřích, který si zaslouží plné odsouzení. Nemůžeme se potom divit Hagarě, že od své paní utekla. Byla to vzpoura, která měla své kořeny v pýše a byla živená zlým jednáním Sáraje.

F. Společný jmenovatel – nevěra

Nevěra se zde projevuje skutečně v plné síle. Nevěra je podstatou každého hříchu. Prvním projevem bývá pýcha – v nejrozmanitější podobě, ale podstatou je nevěra. Když Ježíš mluví o Duchu svatém, tak říká, že ukáže světu, v čem je hřích:

- *Hřích v tom, že ve mne nevěří. (J 16,9)*

Nevěra je skutečným zdrojem všech hříchů a projevuje se velmi zřetelně také tady. V pěti verších je toho nashromážděno tolik, že jsme překvapeni a žasneme. Doslova je to kanonáda hříchu. Ale, moji milí, nemělo by nás to udivovat. Boží slovo nám ukazuje, že hřích má ohromnou moc. Moc, která je destruktivní, ničivá, moc, která se šíří geometrickou řadou, která přeskakuje z jednoho člověka na druhého.

Všimněte si, o kom tady mluvíme – mluvíme jenom o třech lidech. Mluvíme o třech lidech v nejužším kruhu rodiny. Mluvíme o nejbližších

mezilidských vztazích. Na tak malém místě je tolik hříchu. A to zde máme rodinu, která je svatá – přinejmenším je posvěcená skrze Abrama. Co teprve až se setkáme s rodinou, která je nesvatá!

Hřích je druhou nejsilnější mocí, která vládne tomuto světu. Ale tou nejsilnější mocí, která přemáhá i hřích je **Boží milost**. A to je to, co vidíme ve zbytku šestnácté kap.

2. Boží milost přemáhá hřích (v. 7-14)

Po vznešené patnácté kapitole jsme se na začátku šestnácté kapitoly dostali do hlubokého propadu. Po světle ospravedlnění a smlouvy přichází temnota hříchu. Ale také do této temnoty svítí světlo Boží milosti. Od sedmého verše se náš příběh věnuje jenom jednomu člověku – není to Abram, není to ani Sáráj, je to egyptská otrokyně Hagar. Pyšná a vzpurná otrokyně, která byla krutě ponižovaná, takže utekla od své paní.

A. Bůh zastavuje hříšníka (v. 7-8)

Nebýt Boží milosti, tak každý životní příběh skončí jenom tragicky. To vidíme i v našem textu. Ale Boží milost přemáhá hřích (Jk 4,6).

Bůh se slitovává a je to On sám, kdo zastavuje hříšníka uprostřed jeho vzpoury, kdo ho zastavuje na jeho hříšné cestě. Hagar utekla od své paní:

- *Nalezl ji Hospodinův posel ve stepi nad pramenem vody, nad pramenem při cestě do Šúru, a otázal se jí: „Hagar, otrokyně Sáraje, odkud jsi přišla a kam jdeš?“ Odvětila: „Prchám od své paní Sáraje.“ (Gn 16,7-8)*

Hagar se vydala na dlouhou a nebezpečnou cestu. Utíkala domů, do Egypta. Učenci se neshodují na tom, kde se nacházela poušť Šúr, ale bylo to nejméně dvě stě kilometrů od Kanaánu, na cestě do Egypta, naproti Egyptu. U pramene vody našel Hagaru Hospodinův anděl. Všimněme si dvou věcí:

1. Je to Bůh, kdo nalézá Hagaru – není to Hagar, kdo by hledala Boha. Když čteme ve v. 7, že ji našel, tak bychom si neměli myslet, že to bylo nějaké náhodné setkání. Bůh sledoval všechno, co se dělo a nyní přichází chvíle, kdy je třeba jednat s Hagar. Proto čteme, že ji našel. Bůh takto našel také nás – ne, že by o nás nevěděl, nebo bychom byli pro Něj ztraceni, takže by po nás musel pátrat – to rozhodně ne. Ale když přišel Boží čas, tak k nám přišlo evangelium, Bůh nám otevřel uši, abychom slyšeli, dal nám nové srdce, abychom rozuměli, a my jsme byli nalezeni. Byla to chvíle, kdy jsme pochopili svou bídu a své zoufalství v životě bez Boha a kdy jsme porozuměli tomu, že bez Ježíše Krista nemůžeme jít dál. Bez něj nemůžeme před Bohem obstát.

- *Dříve jste však neznali Boha a byli jste otroky bohů, kteří ve skutečnosti bohy nejsou. Nyní jste však Boha poznali; lépe řečeno: byli jste od Boha poznáni. (Gn 4,8-9)*
- *Kdysi jste ‚vůbec nebyli lid‘, nyní však jste lid Boží; pro vás ‚nebylo slitování‘, ale nyní jste došli slitování. (1Pt 2,10)*

I Hagar došla slitování. Bůh se nad ní slitoval a zastavil jí v jejím vzdoru. Ona nechtěla hledat Boha a tak to bylo také s mnohými z nás. Jiní podle Božího slova Boha hledali a Bůh se jim dal nalézt.

- *Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem. (Jr 29,13)*
- *Proste, a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. (Mt 7,7)*

Ti, kdo Boha nehledali, nebyli většími hříšníky, než ti kdo tloukli a volali. Všichni jsme byli ztraceni ve svém hříchu a potřebovali jsme, aby přišel Boží Syn a našel nás.

- *Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. (Lk 19,10)*

2. Bůh vede k vyznání, vede nás k tomu, abychom uviděli vlastní hřích. Hagaru tady oslovuje jménem – stejně jako každého z nás. Kromě toho jí ukazuje, že je otrokyní Sáraje a potom jí klade otázku. Otázku neklade proto, že by nevěděl, co se děje, ale proto, aby si Hagar uvědomila, co se děje. Chce, aby pochopila, že opustila nejenom svého manžela, otce svého ještě nenarozeného dítěte, ale také svou paní a především místo, kde byl Bůh uctíván. Vidíme, že Hagar mluví velmi otevřeně. Vyznává, že utíká od své paní. Vyznává pravdu o svém stavu. To je místo zlomu v životě každého člověka. Ježíš říká:

- *Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými. (J 8,32)*

To řekl Ježíš Židům, kteří byli spoutaní svým hříchem, nenávisť vůči Kristu a kteří Krista zabít. To řekl Ježíš Hagarě – a jak si za chvíli ukážeme, byl to právě On, kdo s Hagar mluvil. A totéž říká Ježíš také každému z nás. Také my potřebujeme poznat pravdu o sobě a o Bohu. Jenom tak budeme svobodní. Jenom tak můžeme ve svobodě uctívat Boha.

B. Bůh vede k pokání a nápravě (v. 9)

- *Hospodinův posel jí řekl: Navrať se ke své paní a pokoř se pod její ruku. (Gn 16,9)*

Bůh je spravedlivý. Když nás dovede k poznání pravdy, tak nás vede také k tomu, abychom ji začali uplatňovat ve svém vlastním životě.

Boží láska není opičí láskou – Bůh nám nebude foukat na naše bolístky a bebíčka, která jsme si způsobili svým vlastním hříchem. Je to tak, že Boží milosrdenství se někdy projeví naprosto nečekaným způsobem a Bůh od nás vzdálí důsledky našich pošetilostí, naší hlouposti, ochrání před důsledky našich špatných rozhodnutí – to je Boží právo a Boží milost, která se projevuje v takovém milosrdenství. Mnohem častěji nás ale Bůh nechá nést důsledky našich hříchů. On nám hříchy odpouští a už nám je nikdy nepřipomene, protože byly přikryty krví Božího Syna, bylo za ně zapláceno. Všechny naše hříchy jsou pryč. Ale dokud budeme v tomto těle, tak důsledky našeho hříšného jednání budou přetrvávat. To je zákon setby a sklizně, o němž jsme nedávno mluvili.

- *Co člověk zaseje, to také sklídí. (Gn 6,7)*

Je mi jasné, že není příliš příjemné ani populární říkat taková slova v době, která nechce ani vidět důsledky svého jednání ani o nich nechce slyšet, ve společnosti, která chce žít na dluh, na úkor někoho jiného. Ale toto je jasný princip Božího slova a my se ho musíme držet a v našem textu vidíme, jak k němu Bůh vede Hagaru.

Navrát se ke své paní a pokoř se pod její ruku – v našem přirozeném člověku se všechno vzpírá, když slyší taková slova, ale duchovní člověk rozumí, chápe a jedná. Není jiná cesta než napravit, co jsem zkazil. Znamená to pokořit se, znamená to omluvit se, znamená to snášet důsledky svého jednání. Podobnou reakci, i když spontánní, vidíme například u celníka Zachea, kterého Ježíš navštívil:

- *Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně.“ (Lk 19,8)*

V dalších verších vidíme další projev Boží milosti a lásky.

C. Bůh dává požehnání (v. 10-12)

Když je člověk spasen, tak Bůh nejenom přikryje všechny jeho hříchy a už mu je nikdy nepřipomíná, odpustí mu každou jeho vzpouru, ale také ho zahrne svým požehnáním. Znovu to vidíme na příkladu Hagary:

- *Dále jí řekl: „Velice rozmnožím tvé potomstvo, takže je nebude možno ani spočítat.“ A dodal: „Hle, jsi těhotná, porодиš syna a dáš mu jméno Izmael (to je Slyší Bůh), neboť Hospodin tě ve tvém pokoření slyšel. Bude to člověk nezkrotný, jeho ruka bude proti všem a ruce všech budou proti němu; bude stát proti všem svým bratřím.“ (Gn 16,10-12)*

Hagaře se narodí syn – prvorozený Abramův syn. Není to syn zaslíbení, na toho bude muset Abram ještě čekat, ale je to prvorozený syn. A jako prvorozený syn bude také zahrnut požehnáním. Všimněte si, že Hagar dostala stejné požehnání jako Abram, co se týče potomstva:

- *Vyvedl ho ven a pravil: „Pohled' na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“ (Gn 15,5)*

Synů Izmaela je skutečně nespočetně – a to můžeme mluvit jen o tělesných potomcích, o Arabech. Stejně je to s potomky Abrama – a zde můžeme mluvit také o duchovních potomcích, jimiž jste vy, jimiž jsou křesťané. Každý křesťan získává od Boha ohromné požehnání:

- *Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů. (Ef 1,3)*

Dokonce Boží slovo říká, že v Kristu získáváme **všechno** duchovní požehnání. Není nic z nebeského požehnání, co by nám náš Bůh odepřel. A ještě jinak – žádné skutečné duchovní požehnání nenajdete nikde jinde kromě Krista. A jedno z těchto duchovních požehnání nacházíme v dalších verších:

D. Bůh vede k pochopení duchovních věcí (v. 13-14)

- *I nazvala Hagar Hospodina, který k ní promluvil, „Bůh vševidoucí“, neboť řekla: „Zda právě zde jsem nesměla pohlédnout za tím, který mě vidí?“ Proto se ta studně nazývá Studnicí Živého, který mě vidí; je mezi Kádešem a Beredem. (Gn 16,13-14)*

Hagar dochází k duchovnímu poznání. Posel Hospodinův byl Bůh sám, jak to vidíme ve 13. verši. Mluvil s ní posel Hospodinův, ale Hagar ho nazvala Bůh vševidoucí. Moji milí, tady se setkáváme s Kristem ještě před tím, než se narodil z Marie, než na sebe vzal lidské tělo. Anděl Páně, anděl Hospodinův nebo posel Hospodinův – to je časté označení, které se

ve Starém zákoně velmi často vztahuje právě na Božího Syna. Je popisován jako anděl, ale zároveň se o něm mluví jako o Bohu. Podobně to můžeme vidět později, např. v Gn 22 při obětování Izáka, kde volá z nebe Hospodinův posel a potom říká Abrahamovi:

- *Přisáhl jsem při sobě, je výrok Hospodinův. (Gn 22,16)*

Znovu vidíme jednoznačnou identifikaci Hospodinoва posla – je to sám Hospodin. Podobně v Gn 31, kdy k Jákobovi ve snu promluvil Boží posel a řekl:

- *Já jsem Bůh z Bét-elu. (Gn 31,13)*

Nebo při zjevení Hospodina Mojžíšovi z hořícího keře v Exodu 3. Pár dalších míst máte vypsanych v osnově. Hagar poznává živého Boha – Bůh se jí dal poznat. Podobně každý křesťan poznal Hospodina. Když jsme uvěřili evangeliu, přijali jsme Ducha svatého a On nás uvedl do pravdy o Ježíši Kristu. Proto je psáno:

- *Proto vám zdůrazňuji, že nikdo nemůže říci: „Ježíš je Pán“, leč v Duchu svatém. (1K 12,3)*

Bůh se slitovává nad hříšníky a vede je k tomu, aby poznali velikost jeho milosti a slávy, která je v Ježíši Kristu.

3. Závěr (v. 15-16)

Na začátku jsme viděli symfonii hříchu – v závěru ale vidíme přemáhající rajskou hudbu Boží milosti. Abram si nezasloužil, aby mu Bůh vrátil jeho druhou ženu, která čekala jeho provorozeného syna – ale Bůh to ze své

milosti udělal. Sáráj si nezasloužila, aby jí Bůh vrátil zpět otrokyni, kterou krutě týrala – ale Bůh se smiloval a udělal to. Hagar si nezasloužila požehnání, kterého se jí dostalo díky tomu, že žila v domě, kde přebýval Bůh – ale Bůh se nad ní slitoval, vedl jí k pokání, zjevil se jí a přivedl ji zpět.

- *Hagar porodila Abramovi syna. Abram nazval svého syna, kterého Hagar porodila, Izmael. Abramovi bylo osmdesát šest let, když mu Hagar porodila Izmaela. (Gn 16,15-16)*

Bude to trvat ještě 14 let, než se Abram dočká syna zaslíbení. Do té doby se musí učit trpělivosti. Takové trpělivosti, která nebude hledat zkratky, která nebude hledat instantní řešení. Trpělivosti, která bude čekat na Boha a na Jeho řešení. Trpělivosti, která bude hledat Boží vůli, nikoliv vůli člověka.

Abram byl přítelem Božím – přesto se ani on nevyvaroval chyb a pádů. Ale Bůh ho ve své milosti a lásce znovu a znovu pozvedal a Abram vždy znovu hledal sílu u Boha.

I nás Bůh zahrnuje svou milostí a láskou. Také nás učí trpělivosti a hledání Jeho vůle na prvním místě. On je plný milosti a slitování. Volá nás k sobě, do vztahu s Ním. Jsme Jeho děti a nazval nás svými přáteli. Vzdejme mu proto čest a chválu.

ÚČINKY ZDRAVÉHO UČENÍ

Charles Haddon Spurgeon

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Kázání pronesené v neděli večer dne 22. dubna 1860 reverendem Ch. H. Spurgeonem v New Park Chapel, Southwark, číslo 324.

Povstanou totiž falešní kristové a falešní proroci a budou ukazovat veliká znamení a divy, že by, kdyby to bylo možné, svedli i vyvolené. (Mt 24,24 ČSP)

Dnes večer nehodlám vstupovat do debaty o učení o vyvolení, abych jej dokazoval. To jsem už učinil jindy a jsem to připraven udělat znovu. Dnes mám za cíl hovořit o praktických dopadech, které jsou výsledkem z tohoto článku víry. My však nemůžeme přejít tento text, abychom si nevšimli, že si je velmi jistý, že jsou zde vyvolení a že tito vyvolení jsou zvláštním lidem. Protože oni jsou tady definováni jako ti vyvolení – tedy ti, kteří jsou jimi ve skutečnosti a pravdě.

Je stejně tak jasné, že tito vyvolení nemohou být svedeni. Tento text nás informuje o tom, že pokud by to bylo možné, tito podvodníci a

svůdci, kteří přišli v plné síle a rozsahu divů a znamení, bezpochyby s velkou výmluvností a umem přesvědčit, nebyli schopni svést vyvolené. Jednoduchý důvod je, že to není možné. Oni by je svedli, kdyby to bylo možné, ale vyvolení jsou lid, který nemůže být odvrácen od vytrvalosti své víry a tedy být sveden.

Navíc můžeme dodat, že ve dvacátém druhém verši, tito samí vyvolení jsou jmenováni jako ti, kvůli nimž budou zkráceny dny soužení a soudu. „Pak nastane velké soužení, jaké tu nebylo od počátku světa až do nynějška a ani nikdy již takové nenastane. A kdyby ty dny nebyly zkráceny, nebylo by zachráněno žádné tělo, ale kvůli vyvoleným budou ony dny zkráceny.“ Bůh nezmírní sílu svého hněvu kvůli každému tělu, ale kvůli vyvoleným.

Všemocný není veden lítostí nad lidstvem, aby šetřil svým spravedlivým soudem nad národy. Je to volání a pláč vyvolených, co pohne jeho srdcem. Kvůli nim zaslíbil, že zkrátí tyto dny a svůj meč nechá v pochvě jako v době před tím.

Činíme tyto poznámky, abychom ukázali, že v Boží prozřetelnosti a jistě také v Boží milosti má Bůh zvláštní ohled na své vyvolené a ospravedlněné. Kvůli svým vyvoleným On činí mnoho věcí, které by jinak nebyly součástí jeho plánu vlády. Pokud bychom četli Bibli v původních jazycích, zarazilo by nás, jak Bible dává velkou důležitost a místo učení o vyvolení.

A pokud jste, moji bratři a sestry, seznámeni s tím, jak žila raná křesťanská církev, nebo jste četli epištoly, které se nám z té doby zachovaly,

byli byste překvapeni, jak nápadně se tato doktrína objevuje a to tak, že křesťané měli ve zvyku nadepisovat a adresovat své dopisy oslovením „vyvolení“. Tento termín byl běžnou frází v každodenních rozhovorech. Toto učení se vůbec nedrželo někde v pozadí – neváhám říci, že tato velká doktrína ukřižování a vzkříšení našeho nejpožehnanějšího Pána – neměla tak význačné místo v rané církvi jako učení o vyvolení Boží milostí.

Slovo „vyvolení“ se vyskytovalo tak často v rozhovorech a bylo promícháno s jejich kázáním, s jejich shromažďováním a se všemi církevními výnosy, že je nemožné si myslet, že by jeho význam byl zatemněn, nebo že byl držen v nevážnosti. Avšak v této věci, jak už jsem řekl dříve, že není mým cílem to dále rozebírat. Moje prostá snaha bude ujasnit si učení o praktických dopadech učení o vyvolení – o dopadech, které doufám, nebudeme jen ukazovat ve slovech kazatele, ale v celém našem životě jako Božího lidu.

Často se klade zastáncům učení o vyvolení námitka, že to omezuje naléhavost kázání hříšníkům. Nyní, jsme nabádáni vyznat s velkou lítostí a můžeme dodat, také že s nemalým rozhorlením, že byli muži, kteří nikdy nepochopili evangelium v jeho integritě, aby prezentovali Boží milost lidem v její svrchovanosti a svobodě. Ačkoli v jejich kázání občas zněla nota Boží milosti, jsou svázáni určováním rozsahu pozvání a vynalézáním vlastních vysvětlení, aby zápasili s prostým významem Písma.

Kalvinisté, takoví lidé se tak můžou pojmenovat, ale na rozdíl od reformátora, jehož jméno nesou, přišli se systémem teologie, aby jím

interpretovali Bibli, místo toho, aby ponechali prostor čistému a neposkvrněnému Božímu slovu. Nebudou napodobovat svého Mistra zvaním všech lidí ke Kristu – oni se neodvážejí kázat plného, celého Krista prázdným hříšníkům. Oni se stydí říct: „Přijď každý, kdo žízníš, přijď k vodám.“ Oni musí takovéto pasáže zakrýt, zrovna jako je tato, protože ji nemohou pochopit. „Ó Jeruzaléme, Jeruzaléme, jak často jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromažďuje svá kuřátka pod svá křídla, ale ty jsi nechtěl.“

Nikdy nebudou kázat na text, jako je tento: „Jakože jsem živ, praví Hospodin, nemám zálibu ve smrti toho, kdo umírá, ale raději aby se obrátil ke Mně a žil.“ Stydí se říci lidem: „Obraťte se, proč byste měli zemřít?“ Nemají odvahu přijít a kázat jako Petr kázal: „Čiňte pokání a obraťte se, aby vám byly odpuštěny hříchy.“ To by podle nich popíralo doktrínu vyvolení. Milovaní, takového Krista neznáme, já věřím, že jsme se naučili dokázat prakticky naší službou, že je možné mít srdce plné soucitu, který člověk cítí za umírající duše a přitom se pevně držet standardu doktríny milosti.

Bylo a je naším cílem, alespoň mohu mluvit sám za sebe, bylo a je mým cílem v mé službě ukázat, že když věřím, že Pán zná ty, kdo jsou jeho, ale současně je psáno o pramenech živé vody, „Kdokoli chce, Ať přijde a nabere vody živé zdarma.“

Občas také bylo řečeno, že doktrína vyvolení přirozeně vede k lehkomyšlnosti a k zatvrzelosti v hříchu, že tedy funguje jako hmyz, který

má vyděsit kajícíky a jako lék, který ponoří nekajícího člověka do hlubokého spánku. Tady znovu, musím vyznat, protože to je mojí povinností uznat, že kázání některých mužů má tuto tendenci. Toto učení bylo často zneužíváno k ničení lidských duší. Ale co je to za argument proti Boží pravdě? Která Boží pravda nebyla překroucena? Neexistují na druhé straně ti, kteří učí Boží univerzální milost, a nepřivedlo toto mnoho lidských duší do ztracení? Můžeš učit a můžeš učit správně, že Bůh je dlouho shovívavý a že v jedenáct hodin stále zve hříšníky k sobě. Ale nepřivedl tento fakt Boží trpělivosti mnohé hříšníky ke spánku a neoslabil tak moc tohoto hrozného slova, „Dnes, slyšíte-li jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce“?

Není žádná pasáž v Písmu, která by se nemohla stát prostředkem zničení člověka, pokud to on tak chce. Můžeš skočit z věže kostela a říci si v momentě, když pácháš sebevraždu, „On pošle své anděly, aby mě chránili na všech mých cestách.“ Pokud budeš dost bláznivý na to, abys zničil sám sebe u paty kříže, tak to udělej. Je mnoho cest do pekla, a když by člověk spáchal sebevraždu své duše, takže nepotřebuje žádnou erudici, aby vydestiloval z pravd Písma jed pro svou duši. Říkám, že skutečnost, že lidé převrátili toto učení, nesvědčí proti učení samotnému.

Toto učení je také obviňováno z toho, že vede křesťany k tomu, aby se oddělovali od svých bratří. „Jistě“, řekne se, „pokud věříš, že patříš mezi vyvolené a pokud já nepřijímám toto učení, ale přesto skládám svou důvěru v Krista, existuje tendence v tomto učení, která tě vede k tomu, aby ses odděloval od ostatních bratří.“ I já musím vyznat, že mnozí jsou

zahořklí vůči tomuto učení milosti. U svatého Pavla si stěžují na služebníky, kteří byli tak zahořklí. Oni vůbec nezpívali, jen řvali. Nedokázali najít sladký tón, který by zazpívali.

Běda, jsou tací služebníci. Jejich vystupování se jeví následovně, jestli věříš tomu, co kážu, pak půjdeš do nebe, pokud ne, varuje tě jako věřící člověk, bude vše na tobě.“ Nezáleží na tom, jestli se jedná o drobný rozdíl, ačkoli i neučení neumí říci, kde se lišíme, tak podle těchto lidí jsme na věky zničení, protože nemůžeme sedět u jejich nohou a výlučně přijímat dogmata, která učí.

Ale, mí drazí přátelé, jestli kdokoli z vás zápasí s myšlenkou, že učení o vyvolení posiluje takového ducha výlučnosti, dovolte mi, abych vám pomohl se toho zbavit. Naopak, touhou každého opravdového kalvinisty, ne hyper-kalvinisty, které nehodlám hájit, je pocit, že když přijal více světla než kdokoli jiný, je to díky Boží milosti a ne na základě svých zásluh. Proto je láska vyvýšena a chlouba je vyloučena. Podáváme ruku každému, kdo miluje Ježíše Krista, ať je čímkoli nebo kýmkoli. Učení o vyvolení, stejně jako sám akt vyvolení má za cíl rozdělovat ne mezi Izraelem a Izraelem, ale mezi Izraelem a Egyptem, nemá oddělovat od sebe svaté a svaté, ale má oddělovat svaté a děti tohoto světa.

Člověk může zjevně patřit do Boží vyvolené rodiny a být tedy vyvolený a přesto nevěřit učení o vyvolení. Věřím, že je mnoho spasitelně povolanych, kteří nevěří v účinné povolání a že je mnoho těch, kteří vytrvají do konce, a přesto nevěří v učení vytrvání svatých. Pevně

doufáme, že srdce mnohých je lepší, než je jejich mysl. Neoponujeme jejich omylům ohledně Pravdy, když je to v Ježíši, ale prostě oponujeme jejich chybnému soudu a modlíme se, aby je Bůh korigoval. Doufáme, že jestli si oni myslí, že se mýlíme, že oni stejně tak budou na oplátku zdvořilí. A když se setkáme u Kristova kříže, doufáme, že budeme prožívat, že jsme jedno v Kristu Ježíši, i když nás služba Ducha ještě nepřivedla všechny k hloubce a šířce Pravdy.

Odstraněním stromů, které mi stály v cestě, se můžu dostat ke skutečným účinkům učení o vyvolení na opravdového křesťana. Rozdělím si svůj předmět následovně. Budeme mluvit o tom, jaké má toto učení dopady na naše názory, emoce, naši zkušenost, naši zbožnost a naše činy a jednání. Chci se zde pojednat o dopadech na celý křesťanský život.

I. Víra v učení o vyvolení má velmi ozdravný účinek na naše názory

Jakýkoli pozorovatel, který studoval církevní dějiny, určitě objeví, že toto učení mělo velmi ozdravný účinek na myšlení těch, kteří byli zakořeněni a zasazeni v úrodné půdě. V současnosti je luteránství v Evropě jen o něco málo lepší než ateismus, byl jsem informován kompetentními lidmi, že stoupenci Luthera zdegenerovali, odhodili svoji zbožnost a spiritualitu a vrátili se k ubohým prvkům římského katolicismu, i když navenek trvají na svém protestantském vyznání.

Moji bratří, to samé však nemůžeme říct o stoupencích Kalvína. Holandská reformovaná církev, ačkoli je v ní mnoho, nad čím bychom měli

plakat, se nikdy nevzdálila od Pravdy, která je v Ježíši Kristu. Vstupte do kostela, kde kážou reformovaní a určitě tam najdete cestu do nebe. Možná tam shledáš příliš mnoho vyprahlosti v jejich modlitbách a nudná kázání, ale Boží pravdy, životně důležité pravdy tam najdeš a Bůh v nich má spásu hříšníků. Možná nejsou tak slavní a vlivní jako jejich vznešení předchůdci, ale neskončili v bludech, a ani nepřevrátili Pravdy evangelia Kristova.

Se vši porušeností a chybami dnešní doby, ačkoli sektáři všech druhů se odštěpili od Říma, jen stěží si vzpomenu na jediný případ, kde by člověk, který kdysi zastával doktrínu milosti, je kdy opustil, nebo se aspoň přiklonil k herezím falešné římské církve. Pravdou je, že učení o vyvolení spolu se sesterskými pravdami je úzce a pevně propojeno. Drží se pevně lidské duše a vlivem Ducha svatého je člověk veden k pocitu, že má pevný základ, na kterém může stát, který on nemůže a také nikdy zahodit do moře, jako by nikdy nezhodil mapu či kompas a vydal se tak na milost a nemilost závanu kdejakého učení.

V tomto učení existuje něco, co umožňuje se dostat až na samotnou dřevěnou lidskou duši a co také zabrání hrotu nevěry nebo falešnému učení se usídlit v lidském srdci. Jako lid a jako církve spojená dohromady bázní Boží doufám, že se nám podaří dokázat světu toto v naší zkušenosti, že ačkoli jiné církve se možná postupně odklonily od jednoduchosti a vytrvalosti a krásy odhalené Boží pravdy my odmítáme vše, co není slučitelné s touto odhalenou Boží pravdou a držíme se pevně formy pravdy, kterou jsme přijali a které jsme byli vyučováni Božím Duchem v jeho Svaté knize – Bibli.

A to není všechno. Vyvolení, jak jej chápu – a tady mluvím o celém souboru pravd, které se seskupují okolo pravdy vyvolení, jako se skupují planety okolo slunce, tak tato pravda nemá jen moc účinků soli, ale uplatňuje také moc dát příchut' a řád všem ostatním pravdám – doktrínám. Nejčistší evangelizace pramení z této Boží pravdy. Tím se nesnažím říci, že arminiáni vyučují spasení na základě skutků. Oni vehementně popírají, že by něco takového učili, takže je z toho nehodlám obviňovat. Ale současně tvrdím, že v arminianismu existuje silná tendence k zákonictví – není nic jiného, co leží u kořenů arminianismu a tím je zákonictví. Jakékoliv učení arminianismu, které se liší od ortodoxie, musí být okamžitě odhaleno, se nakonec ukáže, že je v podstatě zákonictvím.

Jednou jsem dostal dopis od úzkostlivého arminiána, který se snažil opravit mé názory. On říká: „Jestliže Bůh vyvolil některé před založením světa, tak to není v souladu s jeho spravedlností, abychom pochopili, že si vybral ty, kteří se během svého života snažili Bohu sloužit podle svých nejlepších schopností a snah, spíše než že si vybral opilce nebo prostitutku, aby jim daroval nakonec svou spásu?“ Samozřejmě je to mnohem více konzistentní, a Mojžíš to dokazuje, pokud je spasení ze Zákona nebo ze skutků. Ale s evangeliem je to naprosto neslučitelné, protože Kristus prohlašuje: „Celníci a prostitutky vás předcházejí do Božího království.“ – Že jsou před vámi, farizeové, předchází ty muže, kteří ve své vlastní slepotě se snaží získat spasení skutky.

Moji drazí přátelé, protivení se doktríně vyvolení je protivením se evangeliu. Tato doktrína je prvním principem Božího plánu milosrdenství, pokud jej správně známe, připravuje naši mysl, aby přijala všechny ostatní doktríny. Nebo opačně, pokud ji špatně pochopíme, tak máme velkou jistotu, že se budeme mýlit i v ostatních doktrínách. Vezměte si třeba takové učení o vytrvalosti svatých. Někteří říkají, „Jestliže máme vytrvat ve víře a pokud máme vytrvat ve svatosti, budeme nakonec spaseni.“ Nevidíte, že to zákonictví, že to činí naše spasení závislé na skutcích, že to učiní věčný život závislý na něčem, co děláme.

Nikoliv, učení o ospravedlnění samotné, jak je kázáno arminiány, není nic než učení o spasení skrze skutky. Protože arminiáni jsou přesvědčeni, že víra je takovým skutkem stvoření a podmínkou jeho přijetí. Je falešné říkat, že je člověk spasený vírou jako skutkem, jako že je spasen skutky zákona. My jsme spaseni vírou, která je darem Božím a která je prvotinou jeho věčné milosti k nám. Ale není to víra jako náš skutek, která nás zachraňuje, jinak bychom byli spaseni skutky a ne Boží milostí.

Pokud potřebuješ nějaký argument pro tento bod, odkazuje tě na našeho velkého apoštola Pavla, který neustále bojoval s myšlenkou, že skutky a milost můžou být spolu spojovány. On tvrdí, „Jestliže je to z milosti, tak pak už to není vůbec ze skutků, jinak by už milost nebyla více milostí. Ale pokud to je ze skutků, pak už není více milosti, jinak skutek už není více skutkem.“

Myslím si, že pochopíš, když s tebou projdu seznam mocných kazatelů, těch, kteří byli mistři v jednoduchém a prostém kázání učení o spasení pouhou vírou, těch, kteří se drželi učení o vyvolení. Neshledáš, že znám všechny, ale jen jedno nebo dvě stará puritánská díla napsaná těmi, kteří se drželi této Boží pravdy. Neobjevíš velkého bohoslovce minulosti, který by se nedržel tohoto učení. Bylo i několik méně známých v moderní době a i více známých, ale minulá doba byla tak chudá na kazatele, kteří by nezastávali toto učení.

Mohu zmínit dvě výjimky Wesleyho a Fletchera mezi mnoha bohoslovci, ale v starých časech neexistovalo něco jako velký a úspěšný kazatel, který by nezastával učení o vyvolení. Tato doktrína měla vždy evangelizační moc na duše lidí tak, že ti co ji zastávali, kázali více než kdokoli jiný, jednoduchá pravda, že jsme spaseni milostí a ne skutky. A já bych ještě dodal, že jsem objevil, že toto učení o vyvolení uplatňuje i jiný vliv na názory lidí – že je činí mnohem jasnější a srozumitelnější ve vlastním myšlení.

Z mnoha set mladých lidí, kteří vstupují do našeho sboru, kteří přicházejí ze všech různých denominací, jsem objevil, že ti, co mají nejjasnější představu o Písmu, tedy ne že se na něj dívají z mého pohledu, ale že dovolují druhým lidem být soudci, jsou to právě ti, kteří zastávají toto učení o vyvolení. Bez toho mají nedostatky ve svém myšlení, a obecně řečeno, nemají vůbec představu o systému teologie.

Je téměř nemožné z člověka udělat teologa, pokud se nezačne s tímto. Můžeš, pokud chceš, poslat mladého věřícího studovat na vysokou školu,

ale pokud mu neukážeš tento základ – plán věčné smlouvy, pak neučiní moc velký pokrok, protože jeho studium do sebe nezapadá, on pak nevidí, jak jedna Boží pravda zapadá do druhé a jak se mají všechny Boží pravdy harmonizovat. Pokud si on vyjasní, že spása je z Boží milosti, pak ať objevuje, jaký je rozdíl mezi smlouvou skutků a smlouvou milosti, ať pak pochopí význam vyvolení jako Božího záměru a jeho dopad na další doktríny, které ukazují na uskutečnění tohoto záměru a od toho momentu je pak na správné cestě, aby se stal poučeným věřícím.

Pak bude vždy připraven vydat počet z naděje, která je v něm se vší pokorou a bázni. Tento důkaz je hmatatelný. Vezmi si jakékoli společenství v Anglii, najdeš tam chudé lidi žijící na samém dně, kteří mají lepší znalost teologie, než má polovina těch, co prošli vysokými školami. Důvod je jednoduchý, že tito lidé se ve svém mládí nejprve naučili systému, ve kterém učení o vyvolení stojí v samotném středu a později zjistili, že jejich osobní zkušenost do toho zapadá. Oni stavěli na tomto dobrém základu chrám svatého vědění a poznání, které z nich učinilo otce Boží církve.

Jakýkoli jiný základ, na kterém bychom stavěli, je pouhé seno a dřevo a vždycky selže. Tady není žádný systém a architektura stavby. Tady nehraje žádnou roli zjevení a ani rozum. Špatně navržený systém má svůj vrchol větší, než je jeho základ. To způsobuje, že jedna část smlouvy protirečí té druhé. Mystické tělo Kristovo pak nemá vůbec žádný tvar a podobu. To dává Kristu nevěstu, kterou On vůbec nezná a kterou si vůbec

nevybral. A staví ho to do role, že si ve světě má vzít kohokoli, kdo si jej vezme, ale On sám nečiní však žádnou volbu a výběr. To popírá všechny obrazy, které jsou používány\pro popis vztahu Krista a jeho církve. Starý dobrý plán doktríny milosti je systémem, který když je jednou přijat, je zřídka kdy opouštěn. Když jej správně pochopíme, tak formuje naše myšlení našeho srdce a dává svatou pečeť na charaktery těch, kteří objevili jeho moc.

II. Vliv učení o vyvolení na naše emoce

Zde budeme hovořit ne předmětu, jaký má kdo názor, ale o účincích tohoto učení. Člověk, který usilovně hledá svědectví a důkaz, že patří mezi Boží vyvolené, je, si myslím, nevyhnutelně pokora. Ale člověk, který ví díky důkazům milosti, že tato pečeť je na něm, je jeden z těch, jejichž očím je navždy skryto sobectví. Pokud by mohl předpokládat, že ho Bůh vyvolil na základě předzvědění nějakých dobrých vlastností v něm samotném, které tedy má, mohl by se chlubit velkou pýchou. Ale tento člověk ví, že Bůh si vybral bláznivé věci, slabé věci, ty nejméně hodnotné, věci, které nemají žádnou hodnotu v tomto světě. On musí zaujmout své místo tam dole mezi vyvrheli země, předtím než může být vyvýšen milostí k tomu, aby usedl mezi adoptovanými dědici Boží slávy.

Jsou lidé, kteří vyznávají, že věří, že učení o vyvolení působí pýchu jako u Lucifera, ale to není tímto učením, že tito lidé propadají takové pýše. Jsou to jejich zlá srdce, která jsou schopná obrátit vše dobré na zlé. Takoví lidé jsou dle mého mínění spíše fatalisty, než věřícími v Boha

Otce, kteří mají jeho lásku v srdci. Toto učení samotné, pokud je správně vyučováno a chápáno, vede k pokoře a vytrvá v pokoře. Naleznete někde zkroušenějšího ducha, než je v této písni:

„Hřích mě tíží z mnoha stran, v očích horké slzy mám.

Výkupného jinde není. Tvoje krev smývá můj hřích.

Tebe hledám. Ty se zjev. Odpusť hříchy, trestu zbav.

Pokorně k tobě lkám, do rukou tvých své srdce dám.

Ty ho obnov, Kriste můj, obmyj, očist, rány zhoj,

Hříšných vášní zhasni plam, já se k Tobě utíkám.

Svoji milost, Pane, dej, navždy ve mně přebývej.

Štěstím naplň prázdnou hrud', Spasitelem mojím buď.“

Ptám se, zda taková píseň, která v sobě nese samotné jádro tohoto učení o milosti, není to snad projev pokory zkroušené duše? Může neznovuzrozené a neobrácené srdce vyjadřovat takovéto city?

Jazyk této písně by měl být v souladu s naší každodenní zkušeností. Pokud patříme mezi vyvolené a Bohu vzácné, musíme pokorně pokleknout před Božím trůnem a vzdát Bohu slávu a čest za naše spasení.

Vezměme znovu toto učení do úvahy s ohledem na další emoce lidské duše, ne zvýšení naší pokory, ale naší vděčnosti. Je obecná Boží štědrost, která si zasluhuje i obecnou vděčnost. My ale často, běda, pomíjíme tyto milosti a přehlízíme jeho dobrotu, která je udílí. „On dává svému slunci svítit na zlé i na dobré a sesílá déšť na spravedlivé i na nespravedlivé.“

Můžeš vyjít do polí a vidět jeho svobodnou prozřetelnost jako Stvořitele. A když to spatříš, tak to pozdvihne tvé srdce k jeho oslavě a uctívání. Ale řekni mi, není sladší vděčnosti pro lidskou duši, než je zažít jeho zvláštní milost? Nepřivedl tě snad do domu, kde se koná hostina? Neobjal tě snad svou pravicí a svou levou rukou tě drží?

Jak velkou vděčnost tato jeho volba vyvolá u jeho vyvolených! Toto jistě přispěje k tomu, že vytvoříte další sloky oslavného žalmu, které nikdy nebyly slyšet na vysokých horách a hlubokých údolích, je to hudba tak jemná pro vnější svět a která se hodí jen do vnitřního světa citů. Boaz zdravil pozdravem všeho dobrého žence. Byl štědrý ke služebnicím a služebníkům, kteří shromažďovali úrodu. Ale mnohem větší laskavost prokázal Ruth. Vděčnost, kterou ona cítila a prožívala, byla mnohem větší než vděčnost ženců. „Tehdy padla na tvář, poklonila se k zemi a zeptala se ho: ‚Jak to, že jsem našla milost ve tvých očích, že sis mě všiml, i když jsem cizinka?‘“

Tato vyvolující milost a přízeň, tato volba útěchy, tato přátelská řeč, tato slova mířící přímo do srdce, to jsou ty věci, které vzbudí zbožnou vděčnost ve věřících. Odlišující a rozlišující láska vzbudí ohlas vděčnosti v lidské duši.

Stále se opakuje totéž, že toto učení temné a depresivní. Jan Kalvín je často popisován těmi, kdo nenávidí učení, které on objasňoval, učil a kázal, neboť on není jejich autorem více, než jsem jím já. Je popisován jako hrozný asketa, který jen zakazoval, kázal zatracení miminek a

projevoval prý další hrozné city, které ve skutečnosti nenáviděl a nic z toho, z čeho je viněn, se neobjevuje v jeho spisech. Všechno to jsou jen falešná obvinění.

Jan Kalvín byl jistě vážně nemocný člověk, a také nemocný vypadal. Pokud by měl arminián projít jen polovinou toho, čím prošel on, byl by v hrobě už deset let. Neměl by fyzickou kondici ve své duši, aby unesl všechny neduhy a nemoci, které on unesl na svém těle. Navzdory nemocem chodil každého rána na akademii v Ženevě, aby tady přednášel studentům teologie. Výsledkem je okolo padesáti šesti svazků té nejskvělejší teologie, kterou by měli studovat ti, co brojí proti němu, než zase otevřou ústa ke kritice.

Tento muž byl zachován uprostřed bouří, zkoušek a bolesti z pronásledování. Přesto si však uchoval radost ve svém srdci, která prozařovala jeho duši, jejíž záblesk jsem spatřil a stále spatřuji v jeho komentářích a v jeho Instituci. Účinky doktríny vyvolení nejsou depresivní, jsou naopak radostné. Sám jsem prožíval chvíle, kdy můj duch byl tak sklíčen, že mě nemohlo pozvednout nic než toto učení o vyvolení, tato Boží pravda. Četl jsem si z knihy Elizea Colea O Boží svrchovanosti a četl jsem si jednu kapitolu, která působila jako lék na mou duši a cítil jsem se pak mnohem lépe a lépe. Hned vedle Bible jsou takové knihy potěšením pro lidskou duši, než jakékoliv jiné knihy.

V mých světlejších a radostnějších dnech procházím jinými zkouškami, ale musím se dostat k závažnějším věcem, když ležím na svém divanu a hlavně

když jsem blízko útrobám hrobu a jsem připraven nahlédnout do věčnosti, nevím, co objevíš, aby ti to přineslo útěchu, není nic než učení o milosti, které uspokojí moji duši, nic jiného mi nepřinese potěšení v úzkostech. Toto učení naplňuje naše duše, občas, s radostí, kterou zřídka kdy známe, jak ji obsáhnout. Vznášíme se jako orlové vzhůru k Bohu, který nás učinil, abychom se v Něm radovali kvůli jeho zvláštní milosti a přízni.

Co přimělo Davida, že tancoval před archou? Učení o vyvolení! Co řekl ženě, která se mu vysmívala kvůli jeho tanci? On ji řekl: „Bůh si mě vyvolil před tvým otcem!“ Nebo lépe řečeno „místo tvého otce.“ Tato pravda jej pohnula k radosti. A jako jeden z mnoha dědiců nebes tancoval před archou boha, když mu duch zjevil, že jeho jméno je napsáno v knize vyvolených Hospodina.

III. Účinky učení o vyvolení na naši zkušenost

To jsou důsledky tohoto učení pro naši zkušenost – působí radost uprostřed hlubokých smutků. A také činí křesťana střízlivým v světských radostech. Pro něj platí slovo „Neradujte se v tomto světě, ale spíše se radujte z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“ Na toto se nespolehnu, ale možná tato myšlenka, je velmi férové dodat, učení o vyvolení, měla ve své syrové špatně formulované podobě velmi bolestný vliv na zkušenost mnoha mladých věřících.

Jsou mnozí, kteří mají dost milosti, aby byli usvědčeni z hříchu, ale nemají dost světla, aby viděli Spasitele, tito lidé jsou po dlouhou dobu drženi ve tmě a v údolí stínů smrti ve strachu, že nemohou přijít ke Kristu

správným způsobem, aniž by nejprve věděli o svém vyvolení. Já jsem se tímto tématem zabýval poprvé toto odpoledne díky jednomu z mnoha konvertitů, se kterými jsem měl tu milou příležitost vést rozhovor. Jedna dobrá žena mi řekla: „Prožila jsem určité období naděje poté, co jsem začala hledat Pána. Pak jsem se najednou setkala s učením o vyvolení a byla jsem kvůli tomu dlouhou dobu v depresích a pochybnostech.“

Nebyl jsem překvapen její úzkostí, ale byl jsem potěšen, že našla řešení této zapeklité situace. Nebylo to studiem Písma, kde je zapsána Boží pravda, ale bylo to díky moci Ducha svatého v jejím svědomí tak, že našla pokoj. A nyní je toto učení, které se kdysi jevilo jako železná hradba, která bránila hříšníkům ke vstupu ke Kristu, jasně pro její víru jako otevřené dveře pro svaté ke vstupu k Otci do jeho přítomnosti. Chápete to, moji bratři? Pokud mluvím o učení v Božím řádu, záměr Boha Otce šel před dílem Boha Syna. To znamená, že jsme byli zapsáni v knize života před tím, než jsme byli počtení mezi hříšníky a před vynesením rozsudku nad námi v Adamovi.

Když však začnu mluvit o naší zkušenosti, pořadí je obrácené. Nejdříve jsme přivedeni k poznání vlastní hříšnosti v těle před tím, než se dozvíme o našem přijetí za syny v Milovaném. Nezapomeňme na skutečnost jednoty osob Boží Trojice na věčnosti, tak pak vám mohu vysvětlit to, co vám chci říct, řeknu to následovně. Bůh Otec si nás nejprve zamiloval a dal nás Kristu – učení o Věčné smlouvě. Ale abych vám ukázal učení o vykoupení, Ježíš si nás nejprve najde jako ztracené ovce a následně nás

posvěti svou svatou obětí. Tou nás předloží Otcí. Ještě jednou znovu, dekret o vyvolení je mnohem starší než skutečnost našeho povolání, ten stojí v Boží věčné radě. Tak to ale není se službou Ducha svatého. Tady se poprvé otvírá naše povolání a poznání našeho vyvolení přijde až potom. A proč? Je to protože, v povolání milostí jsme vždy nahlíženi jako hříšníci a jsme pozváni a voláni jako hříšníci, zatímco ve vyvolení jsme nahlíženi jako svatí, jako posvěcené osoby v nejvyšším slova smyslu tohoto slova.

Ke Kristu jsme zváni jako ztracení hříšníci. Ale Otcí jsme prezentováni jako vyvolení a vzácní bez poskvrny v lásce. Vyvolení křičí víc než jakákoli doktrína – „Kdo chce, ať přijde a napije se zdarma vody života.“ A pokud je vyvolení voláno k tomu, aby se z toho zodpovídalo, tak odpovídá: „Ti, kdo přijdou, Bůh chce, aby přišli a ti, co hladovějí, aby přišli, Bůh je učinil hladovými a to je důkaz jejich vyvolení.“ Ti, kdo jej hledají, jej naleznou, protože samo vyvolení to nařizuje, že ten, kdo hledá, jej nalezne a ten, kdo tluče, tomu bude otevřeno.

IV. Účinky učení o vyvolení na naši zbožnost

Je divné to říct, ale toto učení má účinek na křesťana kteréhokoliv vyznání. Milí bratři a sestry v Kristu, vy, kteří jste měli po dlouhou dobu oči slepé a chodili jste v hříších, přijďte a slyšme vaši modlitbu „Náš nebeský Otče, jenž jsi na nebesích, žehnáme ti za tvou milost, která nás našla a získala, když jsme byli ještě od tebe odcizeni, protože tvá láska, která na nás působila, když jsme tě ještě nemilovali. Chválíme tě, Pane,

že jsi nás povolal a přivedl nás do svého stáda.“ Tady vidíme, jak člověk uznává svobodnou Boží milost ve svých modlitbách.

Ono to ale pokračuje, „Ó Pane, když hledíme na ty okolo nás, kteří jsou stále mrtví ve svých vinách a hříších, naříkáme nad nimi a jsme nuceni říct, Ó Pane, je to z tvé milosti, že jsme tím, kým jsme. Ty jsi nás učinil, abychom se lišili. Pane, vezmi ty ostatní jako větve z ohně a vztáhni svou ruku k jejich Spáse.“ Proč, moji drazí, to neponecháváte jejich svobodné vůli, vy je vůbec neponecháváte sobě samým, ale prosíte Boha, aby si je vybral. Mluvíš o kalvinismu nejvyššího řádu. Člověk může kázat arminianismus, ale modlit se ho nemůže, jinak by to bylo rouhání.

A tak doktrína milosti je velkou inspirací pro skládání písní. Kentovy písně jsou, myslím na ně jako na jakoukoliv jinou poezii u jiných písní, přesto jsou plné melodičnosti. Podávají prosté vyjádření dobrého a zdravého učení a to je to jen poezie. Je to životně důležitá poezie, protože poezie je však tou nejúžasnější formou pravdy. Bude vždy působit lásku v uctívání Božích dětí. Svou vírou, svými instinkty, myšlenkami, pravděpodobně, popírá učení o vyvolení. Víra-věřouka, která musí existovat, která musí existovat ve víře každého Božího dítěte, avšak může jej popírat a upírat mu místo ve svém krédu.

A znovu, nemaří toto učení křesťanovu bdělost? Jistěže ne. Víra v to, že patřím mezi vyvolené, Boží jej vede vždy k modlitbám, že si nemá zamazat svůj šat a zneuctít tak Boha, který ho tak poctil. Nebo brání mu toto učení, aby zkoumal Písmo. Víš, že když zná toto učení o vyvolení, že

má zájem o každý řádek Písma? Zbožnost těchto lidí, kteří si vysoce váží této velké pravdy Boží, je bez precedentní a nemá srovnání. Nadšení toho nejvíc entuziastického věřícího v konání dobrých skutků nemá takovou sílu jako svaté nadšení toho, kterého nepohnulo v jeho modlitbě nic za hranici vděčnosti za poznání skutečnosti, že patří mezi vyvolené Bohem v Ježíši Kristu.

V. Shrnutí: Účinky učení o vyvolení na naše jednání

Pokud je tato doktrína plně přijata a poznána, pak vdechne se vší vděčností Bohu upřímnou touhu prokazovat jeho chválu. Vede k všem možným druhům svatých aktivit a činností se srdečnou touhou sloužit Bohu. Filozofové nám neustále opakují, že myšlenka nutnosti- myšlenka, že vše je fixováno a dekretováno, vede k pasivitě a podlamuje aktivitu. Nic není větším nepochopením, než toto. Pohleďte za hranice – vše co je velké podle ducha doby má základ v nutnosti, v determinismu.

Když Mohamed kázal predestinaci, zastával deterministické pojetí. Vedlo jeho pojetí predestinace jeho následovníky k pasivitě? Vedlo je to snad k nečinnosti v bitvě, když prohlašovali, že musí zemřít v určený čas, a když v běžném životě museli bojovat a upřímně hájit svoji víru? Nebo si vezměme příklad z naší vlastní historie. Vedl kalvinismus Olivera Cromwella jeho železné vojáky k nečinnosti! Nechali snad svůj střelný prach zvlhnout? Oni věřili, že jsou vyvolení Boží a nebyli to snad muži činu? Zmařilo snad toto učení jejich energii?

V každém dobrém skutku nejsou naše církve nikdy pozadu. Jsme snad pozadu v misii? Neposíláme snad dost mužů kázat evangelium do cizích zemí? Máme snad nedostatky v našem snažení? Jsme snad lidé, kteří by kázali jen hrstce, několika málo vybraných lidí? Kteří by pak stavěli budovy pro uctívání, kam se chudí jen stěží odváží vstoupit? Jsme snad lidé, kteří by své náboženské služby provozovali jen privilegovanou menšinu?

Skutečnost jsou ti nejhornější, nejpřímnější a nejúspěšnější lidé, kteří se drží tohoto učení – Boží pravdu. Proto nemůže být pravda, že by toto učení tlumilo naši energii a snažení a horlivost. Nejlepší důkaz pro toto je v našich životech. Uprostřed Božího svatého shromáždění zavažme se dnes slibem a přísahou, že držení se této pravdy nás neučiní nesvatými nebo pasivními. Je to naše úzkostlivá snaha, být viděni jako lidé, kteří jsou vyvoleni být nádobami pro Pána. Je naší upřímnou modlitbou, abychom pracovali ať vhod či nevhod pro získávání lidských duší pro Pána vědouce, že Boží církve jsou oddány dílu shromažďování ovcí, které patří do Božího stáda, ale které musí být přivedeny, a pak bude jeden Pastýř a jedno stádo.

Dnes večer jsem vstoupil do velké kontroverze. Nedělám to často. Ale každý stavitel v těchto časech musí mít tasený svůj meč, a jak jsem vám dnes večer kázal ve Slovu. Kéž nás Bůh všechny vede ke své slavné Knize, abychom spočinuly na Božích pravdách, které nás vyučuje. A když jsme spatřili Boží pravdu, tak ať nejsme pozadu v jejím vyhlásování. Buď si jist, že ten, kdo ctí Krista v jeho Slově, bude poctěn Kristem v jeho slávě.

A co ty, kdo tu jsi a kdo jsi ještě nehledal Krista a nevíš nic o něm, místo toho, abys byl vyděšen tímto učením, přijď nyní ke Kristu a řekni, „Pane, vezmi mě takového, jaký jsem, a zachraň mě, protože jen ty to můžeš učinit a tobě bude patřit všechna sláva.“

Bylo by dobré, kdyby někteří z vás mohli říct, co by řekl konvertita, který je nyní přítomný, když byl veden až na pokraj zoufalství. On by řekl ve své modlitbě: „Ježíši, jestli mě nemáš, já tě budu mít, „ tak by spočinul v Ježíši. Současně by měl jasný pohled na Krista a jeho milost a mohl by osobně rozpoznat, že pokud by měl Krista, pak ho už jistě Kristus vlastní. Taková touha a rozhodnutí, která nikdy ještě před tím nepovstala v jeho duši. Kéž Bůh dá požehnání těchto znaků, pro Ježíše! Amen.

NEŽIJTE PRO KOMPLIMENTY OD SVÉHO MUŽE

Melisa Edgington

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Jedna z věcí, která způsobila, že jsem se zamilovala do Chada, byla jeho slova. Celé roky mi a o mně psal, zpíval a říkal všechna možná slova. Pamatuji si na ty dlouhé noci, co jsem proseděla nad internetem s dial-up připojením a čekala na jeho slova, až se ke mně záhadně prokličkují internetovou sítí. Láska to byla nová. Internet vlastně taky. A já bych dokázala žít celé týdny z jednoho sladkého slova od něj.

Ale nemusela jsem. Byl neskutečně produktivním komunikátorem a já milovala každou jednu slabiku jeho sladkých dopisů, milostných písní a pozdních nočních telefonátů, které si vlastně nemohl dovolit, protože mezistátní telefonáty byly tenkrát drahé.

Po dvouleté naprosto bláznivé a vášnivé romantice napříč celou zemí jsme se vzali. Najednou jsme nežili jen v jednom státě, ale ve stejném městě. Dokonce ve stejném domě. Ale sladkým slovům nebyl hned konec, i když do našeho cukrování vstoupilo něco nového - kritika. Jako kdybychom před manželstvím byli oba slepí vůči chybám toho druhého. Přehlíželi jsme všechny nedokonalosti a omlouvali malé mrzutosti, které

by jinak vyvolaly konflikt. Nyní jsme však žili společný život. Sousedí v těsné blízkosti, klimatizace nefungovala. Dům byl starý a rozvrzaný, docela strašidelný. A my jsme najednou pohotově ukazovali na chyby toho druhého.

Celé dva roky chození s Chadem jsem dovolovala jeho přehnaným představám o mně, aby určovaly, kým jsem. Postupně a docela nevinně jsem nechávala jeho názory na mou osobu (které byly v mnoha směrech příliš velkorysé), aby mi říkaly, kým jsem. Jeho slova mi dodávala obrovskou sebedůvěru, hodnotu, pocit sounáležitosti. Vlastně jsem dovolila jeho slovům, aby se pro mě stala důležitější než Boží slova. Když jsem si v Žalmu přečetla, že jsem „podivuhodně utvořena“, věřila jsem tomu, ale ještě více jsem tomu věřila, když mi to řekl Chad. Říkal mi, že jsem výjimečná, zasluhuji si, aby se za mě obětoval, že jsem roztomilá a milováníhodná. A na tom mi záleželo víc než na čemkoliv, co o mně řekl Bůh. Ale to bylo přece v pořádku... Vždyť oba tvrdili v základě to stejné...?

Problém nastal ve chvíli, kdy jsme s Chadem byli spolu už dost dlouho na to, abychom se začali kritizovat. Nestávalo se to často a nešlo o tvrdou kritiku, ale krůček po krůčku jsme oba začali vnímat, že dokonalost, kterou jsme v tom druhém viděli při chození, se vytrácí. Zjistili jsme, že pod tou snahou udělat na druhého dojem, byli jen dva lidé stejně nedokonalí jako ti všichni kolem. A protože jsem Chadova slova stavěla

na tak nemožně vysoký piedestal, jakmile přišla kritika, hluboce mě zranila.

Žila jsem jeho komplimenty a chválou a umírala jeho kritikou, i když byla jemná.

Už jsem se nezaměřovala na Boha, ale dávala jsem přednost Chadovým myšlenkám, představám a názorům na mě před těmi Božími. Zapomněla jsem, že vnímání vlastní hodnoty by nikdy nemělo být závislé na jiné omylné lidské bytosti, ale na Bohu vesmíru, mém Spasiteli, mém Stvořiteli. Říká mi, že jsem milovaná, stvořená k určitému záměru, složitě utvořená a do hloubky poznaná. Říká mi, že o mně ví všechno, zná i mé myšlenky, které jsou příliš strašné na to, abych je vyslovila, a že mě přesto miluje.

Bylo nesprávné a duchovně zničující, že jsem do Chadova klína hrnula všechny ty věci, které mi může dát jen Bůh. Chad mě sice může vést, abych se více podobala Kristu, může mě povzbuzovat v mých darech, může mě směřovat k lepším věcem i k těm nejlepším, může mi pomáhat lépe poznávat Boha, ale nemůže být jediným zdrojem mé sebedůvěry, síly, hodnoty a lásky. Pokud se budu snažit ho do té role napasovat, povede to k duchovní zkáze a zničení manželství, které bude ovládáno strachem z odmítnutí.

Po několika letech manželství jsem se začala učit, co to znamená být opravdu milována svým mužem. Zahrnuje to všechna možná slova - některá sladká a velkorysá, některá upřímná a bolestivá. Chad mě toho o

mě v průběhu let hodně naučil a já jsem vděčná za muže, který mě miluje tak, že mě povzbuzuje k růstu, a který mě miluje tak, že je slepý vůči některým mým nejnápadnějším chybám. Opravdová láska je takovým velikým životodárným požehnáním. Snažím se však den za dnem si připomínat, že i když miluji a zároveň nenávidím Chadova slova, žádné by ke mně nemělo promlouvat hlasitěji než slova Ježíše Krista. Ježíš říká, že jsem očištěna, vroucně milována, nedokonalá, ale do dokonalosti proměňována. A miluje mě jako nikdo jiný. Dlužím Mu svou největší pozornost a nejnaternější napojení svým srdcem.

Když mám své duchovní priority v pořádku, pak můžu být ženou, která je si vědoma své pravé hodnoty, ne takovou, která vzhlíží ke svému manželovi, aby se mohla cítit milovaná. Je vyčerpávající nechat se ničt každým názorem, který tvůj manžel vysloví. Ježíš řekl, že když k Němu přijdeme znavení a obtížení, dá nám odpočinutí. Když spočívám v Něm a Jeho nesrovnatelné lásce, pak zjišťuji, že mohu pohodlně spočinout i v úžasném manželství, kterým mi požehnal. Můžu se soustředit na to, abych Chada milovala, a můžu se radovat z toho, že on miluje mne, a vědět, že oba jsme nedokonalí a že je to tak v pořádku... protože máme Ježíše a On vždycky, vždycky činí všechno nové.

Z blogu [Your Mom has blog](#).

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1C, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349